

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. M. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1910

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΤΟΜΟΣ 17^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.		Σελ.
Άγχιως ή Βλακεία	184	Άποτελέσματα Μ. Διαγ. Μεταφρ. εκ του Γαλλικού	415
Άδάμαντες (οί) μετά 6 εικόνων	224, 229	Άποτελέσματα Μ. Διαγ. Μεταφρ. εκ του Γερμανικού	363
Άεραναύτης (δ) Πολών, μετ' εικόνας	296	Άποτελέσματα Μ. Διαγ. προς σύνθεσιν Ποιήματος	243
ΑΘΗΝΑ Γ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :		Άπρόοπτον (τό) Ξουνητήρι, μετά 3 γειοιογραφιών	397
Άεροπλάνον (τό)	6, 358	Άραπάκος (δ) και τό Καμηλοπούλαι, μετά 6 γειοιογραφιών	341
Άνθρωπιστική διαίτα	117	Άγυρών-Παλάτι	248, 256
Άποκρηές	104	Βολίδες και Διόττοντες, μετ' εικόνας	23
Άπό μίαν λογοδοσίαν	406	Γαϊδοῦρι γάρισμα, μετά 9 γειοιογραφιών	93
Άπό τας Έπιθεωρήσεις	270	Γάτα (ή) τό μανσόν και δ εκδλος, μετά 6 γειοιογραφιών	328
Άπό τό Ψυχοσάββατον	127	Γιά κάτι άγριογούρουνα	184
Βανδαλισμός	214	Γιαννάκης (δ)	7
Γιαγιά (ή) τής Διαπλάσεως, μετά 2 εικόνων	302	Δαιμονοπειράξι (ή)	398
Γυμναστική	183	Δέκα χρόνια	400
Είς τόν Κινηματογράφον	184	Δημοψήφισμα (τό) των Ψευδωνύμων του 1910	331
Έλευθέρια (τά)	238	ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
Έξοχή (ή) των πτωχών παιδιών	279	118ος Διαγωνισμός (Δύσεων)	8
Έορτή (ή) τής Σημαίας	367	119ος Διαγωνισμός (Διηγήματος) μετά 12 εικόνων	112
Έποχή (ή) τής έργασίας	334	120ός Διαγωνισμός (Δύσεων)	155
Ήμέραι κρίσεως	374	121ος Διαγωνισμός (Άσκήσεων)	187
Ή 5η Μαΐου	191	122ος Διαγωνισμός (Δύσεων)	291
Και του χρόνου τώρα	163	123ος Διαγωνισμός (Άσκήσεων)	419
Καλό ταξίδι	247	ΙΑ' Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος	410
Καμήλα (ή)	86	Μικρός Διαγωνισμός Ζωγραφικής	171
Κομηται (οί)	79	Μικρός Διαγωνισμός Λευκών Λέξεων	47
Κυριακή άργία	60	Μικρός Διαγωνισμός Μεταφράσεως εκ του Γαλλικού	37
Μάης βρεχούμενος	206	Μικρός Διαγωνισμός Μεταφράσεως εκ του Γερμανικού	147
Μελετάτε	223	Μικρός Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Ποιήματος	55
Μετά την σύγκρουσιν	198	Μικρός Διαγωνισμός Φωτογραφίας	391
Μία έλληνική δόξα	143	Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί, 148, 156, 164, 172, 180, 188, 196, 204, 212, 220, 228, 236, 244, 252, 260, 268, 276, 283, 292, 300, 308, 316, 322, 340, 248, 356, 364, 372, 388, 496, 412, 420,	428
Μικρά επανάστασις	295	Διά τας διακοπας των μικρών μας, μετά 7 εικόνων	197, 213
Μικροί έρασιτέχναι	397	Δραχάτσιον (τό) εν Αθήναις	299
Μπρίτς !!	94	Δράνα (τό) των Παθών εις τό Όμπεραμμεργκάου, μετ' εικόνας,	405
Νέα (τά) παιγνίδια	33	ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ :	
Νεαρός (ένας) έφευρέτης	391	Έλένη Αύγεινου	7
Νέον έτος	43	Δ. Ε. Βαλάκος	91
Παγωτά (τά)	230	Γεώργιος Ν. Γεωργόπουλος	243
Πασχαλινή κάρτα	167	Δανάη Κ. Δανασή	248
Πέζλ (τό)	70	Παναγιώτης Κ. Κάτσαρις	55
«Πρότυπον μαθητού»	351	Ρένα Ι. Κονταρίνη	203
Πώς έπεράσαμεν	51	Κυανόλευκον Λάβαρον	256
Συνέχεια τής Άλλης	111	Χρήστος Κ. Νικηφοράκις	230
Τράμ (τό) τής γειτονιάς μας	310	Άρίστη Ν. Νικολαΐδου	195
Φθινόπωρον	327	Βασιλική Νταμντούμη	267
Φίς-φίς	176	Ίωάννης Χ. Χέλμης	99
Φραίνον (τό)	319	Εικών (ή) τής Διαπλάσεως	341
Φυσικά παγωτά	275	Είς τόν αντιθάλαμον του δοντοιατροῦ, μετά 3 γειοιογραφιών,	117
Χαρά (ή) του "Αι-Βασίλη	21	Εύσημα (τά) του 1909	67
Χάριν περιεργείας	423	Εύτυχημένο (ένα) παιδί	238
Χειμεριναί Αθήναι	382	Εύχάριστα και άριστα	8
Χορός (δ) των Ξωδών	262	Ήλιος (δ) και δ "Ανεμος, κωμωδία μετά 4 εικόνων	189
ΑΛΗΘΕΙΑΙ	7, 60, 79, 86, 159, 198, 206, 257, 269, 295, 302,	Θεμιστόλειον (τό) μετά 3 εικόνων	320
		Θεός (δ) αγαπᾶ τόν κλέφτη	80
Άληθινό παραμύθι, μετά 3 εικόνων	57	Θερμότης (ή) διαστελλει, μετ' εικόνας	165
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, 14, 27, 39, 47, 55, 67, 75, 83, 91, 99, 107, 115, 123, 131, 139, 147, 155, 163, 171, 179, 187, 195, 203, 211, 219, 227, 235, 243, 251, 259, 267, 375, 283, 291, 299, 307, 315, 323, 331, 339, 347, 355, 363, 371, 379, 387, 395, 403, 411, 419,	427	Θησαυροφυλάκιον (τό) μπάρμπα-Τσάκαλη, μετά 12 γειοιογρ.	63
Άνδραγάθημα (τό) των ποντικών, μετά 8 γειοιογραφιών	149	Θυμός και πιθαρχία	176
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :		Καινούριο (τό) σπίτι του κ. Κοιλαρά, μετά 3 γειοιογραφιών	381
Άποτελέσματα 116ου Διαγωνισμού (Δύσεων)	83	Καλός (δ) Μαῦρος, μετ' εικόνας	36
Άποτελέσματα 117ου Διαγωνισμού (Άσκήσεων)	235	Κιβωτός (ή) του Νόε, παραμύθι	381, 392
Άποτελέσματα 118ου Διαγωνισμού (Δύσεων)	219	Κίνησις (ή) του Ξεσπαθώματος μέχρι τής 31 Μαΐου	227
Άποτελέσματα 119ου Διαγωνισμού (Διηγήματος) 307,	344	4η Κλήρωσις των Δώρων του 1909	28
Άποτελέσματα Δημοψήφισματος του 1909	323	Κλήρωσις εξαιρετική	40
Άποτελέσματα Γ' Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος	403	1η Κλήρωσις των Δώρων του 1910	76
Άποτελέσματα Μ. Διαγωνισμού Λευκών Λέξεων	131	2α Κλήρωσις των Δώρων του 1910	180
		3η Κλήρωσις των Δώρων του 1910	284
		4η Κλήρωσις των Δώρων του 1910	388

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ευνοιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδες.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικῶς: Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—
Ἐξωτερικῶς: Ἐτήσιος φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > 4,50 Ἐξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἸΔΡΥΘΗ Τῆ 1879

Ἐσωτερικῶς λεπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐυραπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 καὶ 18 Δεκεμβρίου 1909

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 1—2

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΡΟΜΑΝΙΤΣΕΛΩΝ

Τιάρκος καὶ Ζινέττα.

Παρατηρήσατε ποτὲ τὰ σμήνη ἐκεῖνα τῶν στρουθίων, τὰ ὅποια παίξουν χαρωπὰ εἰς τοὺς ἐξοχικούς δρόμους τοὺς πλέον συγκαζομένους, καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς θορυβώδεις ὁδοὺς τῶν πόλεων; Τριγυρίζουν ἀφέντως, χοροπηδοῦν, τιμποῦν, τερετίζου, κυνηγοῦνται καὶ κυλίσονται εἰς τὴν σκόνην καὶ εἰς τὸν ἥλιον. Ἡμερὰ, ἀλλὰ καὶ φρόνιμα, πετοῦν μακρὰν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὅσας κενεὶς διαβάτης, ἢ κανὲν ἀμάξι πλησιάζει νὰ τὰ ἐνοχλήσῃ ἀλλὰ μόλις περάσῃ ὁ κίνδυνος, ἐπιστρέφουν ἀμέσως νὰ λάβουν κατοχὴν τοῦ ἐδάφους, τὸ ὅποιον τοῖς ἀνήκει.

Παρόμοια πρὸς τὰ χαρωπὰ καὶ φλύαρα αὐτὰ στρουθία, σμήνη παιδιῶν χαλκοχρόων, μὲ σγουρὰ μαλλιά, μὲ φλογερά ματὰ καὶ μὲ κουρελιασμένα ἀλλὰ γραφικὰ φορέματα, ἐπαιζάν ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς ἀγοῦσης εἰς Μόναχον, ἀπὸ τὴν ὅποιαν κάθε στιγμὴν διήρχοντο στρατεύματα, περιπολῆαι καὶ ἐφιπποὶ ἀγγελιαφόροι.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1805. Ὁ Μέγας Ναπολέων, ὁ ὁποῖος ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων εἶχε συντρίψῃ πρὸ ὀλίγου στρατιάν ἐξ ὀγδοήκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν, ἀποτελουμένην ἀπὸ Ρώσους, Αὐστριακούς, Ἰταλοὺς καὶ Ἀγγλοὺς, εἶχεν ἐγκαταστήσῃ τὸ στραταρχεῖόν του εἰς τὸ Μόναχον.

Ἀμέσως, περίξ τῆς πόλεως, εἶχον σχηματίσῃ τὸ στρατόπεδόν των ὅλοι οἱ ρομανιτσεῖλοι, οἱ ἀτσιγγανοί, οἱ βοημοί, — ταχυδακτυλουργοί, ἀρκουδιάριδες, μαϊμουδιάριδες, ποτοπόλαι, ψιλικατζήδες, ὀδοντοβάλται, χειρομάντιες, μάγοι

προλέγοντες τὴν τύχην, κτλ.κτλ.—τοὺς ὁποίους τὰ νικηφόρα γαλλικὰ στρατεύματα ἔσυρον ὀπισθέν των.

Οἱ νομάδες αὐτοί, ἀνήκοντες εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν ἢ ἀπὸ τὸν Καύκασον, ἀνεγνωρίζοντο ἀμοιβαίως καὶ ὑπήκουον εἰς νόμους μυστηριώδεις, εἰς μίαν θέλησιν ἀγνωστον ἀλλὰ πραγματικὴν. Ὅλα

ῥιτσάκια δὲν ἔτρωγαν ὄλας τὰς ἡμέρας ἴσως μάλιστα νὰ ἔτρωγαν καὶ ξύλον ἀπὸ τάρσεντικά των ἢ τοὺς γονεῖς των. Ἄλλ' αἱ μικραὶ αὐταὶ ἐνοχλήσεις ὀλίγην εἶχον σημασίαν ἀπέναντι τῆς χαρᾶς ποὺ ἐδοκίμαζαν παίζοντα τόσον ὠραῖα παιγνίδια ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ δρόμου, βλέποντα τοὺς λαμπροὺς χρυσοστολίτους ἀξιωματικούς, οἱ ὅποιοι

«Ὁ Ναπολέων ἔσκυψε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει...»

Σελ. 309 6 24 184 43 352 407 357 128 296 393 85 287 80 242 333 5 426 333 5 421 20 150 352 413 37 291 368 175

Κουκλόσπιτό (τό) μου, μετὰ 2 εἰκόνων
Λευκὴ Μαγεία: Μία λαμπρὰ ἀπὸ τὴ μύτη, μετ' εἰκόνας
Μαγεμένος (ὁ) κῆπος, μετὰ 2 εἰκόνων
Μάθημα ὠδικῆς, μετ' εἰκόνας
Μεγάλη (ἡ) μητέρα.
Μερικὰ ἀνίγματα, μετὰ 6 εἰκόνων
Μία παρεξήγησις τοῦ Κουφοκεφαλάκη, μετὰ 3 εἰκόνων
Μία τουφεκιά, μετὰ 2 εἰκόνων
Μικρὴ τραγωδία
Μικρὸς (ὁ) ἀκροβάτης
Μικρὸς (ὁ) στρατιώτης
Μικροὶ ἐφευρέται, μετὰ 2 εἰκόνων
Μνημεῖον πρὸς τὴν τοῦ Ἰουλίου Βέρν, μετὰ 5 εἰκόνων
Μοῦσος, ὁ τῆς Ναυαρχίδος, μετ' εἰκόνας 64, 69, 80
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑἴΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ, μετὰ 300 εἰκόνων καὶ σχημάτων, 9, 22, 35, 45, 55, 65, 73, 81, 89, 97, 105, 113, 121, 129, 137, 145, 153, 160, 169, 177, 185, 193, 201, 209, 217, 225, 233, 241, 249, 257, 273, 281, 289, 297, 305, 313, 321, 329, 337, 345, 353, 361, 369, 377, 385, 393, 401, 409, 417, 425 94 269 128 51 310 34 270 15, 27, 40, 48, 56, 68, 76, 84, 92, 100, 108, 116, 124, 132, 140, 148, 156, 164, 172, 179, 188, 196, 204, 212, 220, 228, 236, 244, 252, 260, 268, 276, 284, 292, 300, 308, 316.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀγκάθια (τ') 6
Ἀρογαλινοὶ σπιτάκι 157
Ἀφάδητο (τό) τῆς ἡμέρας 64
Ἄνη (τὰ) 175
Ἄνοιξις 206
Ἄνθρωπος καὶ Ἰνδὸς (μῦθος) 80
Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου 355
Ἀποίλης 158
Ἀράρης καὶ Καμήλα 107
Ἀρχοῦδα καὶ Ἀλεποῦ 255
Ἀστρολόγος 80
Ἀυτὸς 255
Βρεγμένο χῶμα 367
Βροχὴ 295
Βάβια (τὰ) 302
Γάτα καὶ ποντικὸς (μῦθος) 363
Γέρος καὶ διαβάτης (μῦθος) 398
Γεωργὸς (ὁ) καὶ τὰ παιδιὰ του 223
Γκιώνης (ὁ) 382
Δαντέλλα (ἡ) 142
Διάπλασις (ἡ) 128
Δίκτυα (τὰ) 287
Διπλὸ κλάμμα 69
Δύο (οἱ) βάρσχοι 270
Δύο (τὰ) τριαντάφυλλα 79
Ἐλῆ (ἡ) 230
Εὐλογητό 251
Θάλασσα 198
Θεῖα (ἡ) Κοινωνία 165
Θυμάρη (τὸ) 310
Καπνὸς (ὁ) 51
Καρδιουτύπι 33
Καρυφύλλι (τὸ) 183
Κόκκος στάρι 191
Κοντὰ εἰς τὴν σόμπα 51
Κυνηγὸς καὶ λεοντάρη, (μῦθος) 392

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 675 εἰκόνας καὶ κομμάτια

διήρχοντο με καλπασμόν, ή παρακο- λουθούντα τους άγγελιαφόρους του Αυ- τοκράτορος και τας συχνας περιπολίας.

Μεταξύ των παιδιών αυτών υπήρχον δύο, τά οποία εζησκούν μίαν γοητείαν, μίαν κυριαρχίαν άναμφισβήτητον επί όλων των άλλων.

Τό έν ήτο άγοράκι, δέκα ως ένδεκα ετών, όνομαζόμενον Τιάρκος· τό άλλο ήτο κοριτσάκι σχεδόν τής αύτης ήλι- κίας, όνομαζόμενον Ζινέττα.

Ο Τιάρκος και ή Ζινέττα δέν ήσαν άδελφία· έθεωρούντο όμως ως τοιαύτα, διότι και οι δύο εζώσαν μαζί εις τό μεγάλο άμαξόσπιστον του βοημού Βοδδγ.

Ο Τιάρκος ήτο ύψηλός, λεπτός, νευρώδης, εύρωστος. Τά μάτια του μαύ- ρα βελουδωτά· τό δέρμα του βαθυμε- λάχροινον· τά μαλλιά του όλόσγουρα. Προφανώς κατήγετο από την Ισπα- νίαν, όπως άλλως τε οι περισσότεροι των βοημών.

Η Ζινέττα άπεναντίας ήτο ξανθή γαλανομάτα· υπό την λευκήν της έπιδερμίδα διεκρί- νετο τό δίκτυον των κυανών της φλεβών, και μία θαυμασία, ά- πιστευτώως ώραία χρυσή κόμη εστόλίζε τό κεφαλάκι της ως με λαμπρόν φωτιστέφανον.

Βλέπων κανείς τό ώραϊν κο- ριτσάκι, άπορούσε πώς και από ποίαν σύμπτωσιν τό άβρύν αυτό άνθος του Βορρά εύρίσκετο μέσα εις την οικογένειαν εκείνην των Μεσημβρινών, των μαυρισμένων από τους φλογεροūs ήλιους των Ισπανικών βουνών.

Διά να τό εξηγήσωμεν, ως άκολου- θήσωμεν τά δύο παιδιά, τά οποία, όταν ήλθεν ή ώρα τής άναπαύσεως, άφηκαν τό παιγνίδι, εδέχθησαν τους εύλαβεϊς χαιρετισμούς των συντρόφων των και διηθύθησαν προς την άμαξαν, ή οποία τοίς εχρησίμευεν ως κατοικία.

Η άμαξα αύτη, τοποθετημένη εις τό κέντρον του στρατοπέδου, ήτο μεγάλη, έπιβλητική, και πολύ πλέον άνετος από τά κοινά άμάξια, τά σκεπασμένα με πανία, τά οποία συνωστίζοντο τριγύρω της.

Βαμμένη με κόκκινον χρώμα βαθύ, ή τροχοφόρος οικία είχε μήκος δεκα- πέντε τουλάχιστον μέτρων, εις δέ τά τοιχώματά της ήνοιγόnton τέσσαρα μι- κρά παράθυρα, με παραθυρόφυλλα στο- λισμένα διά παραπετασμάτων. Εις τό όπισθεν μέρος, ένας εζώστης την έμα- γάλονεν άκόμη. Τέσσαρα πελώρια ά- λογα έσυρον την μεγαλοπρεπή άμαξαν, έντός τής οποίας τρία χωριστά δωμά- τια εσχηματίζοντο διά ξυλοτοίχων.

Ας είπωμεν άμέσως, ότι ή τροχο- φόρος αύτη οικία ήτο τό κινήτων άνά-

κτορον του βασιλέως των βοημών. Διότι υπό τήν πομπήν αυτών τίτλον ήτο γνω- στός ο Βοδδγ, ο αφέντης του Τιάρκου και της Ζινέττα.

Πόθεν εδότη ο τίτλος και ή βασιλική ισχύς εις τήν γέροντα ρομανιτάελον; Θα ήτο δύσκολον να τό εξηγήσωμεν, διότι τά νόμιμα και τά έθιμα, τά οποία κυβερνούν τους παραδόξους αυτούς νο- μάδας, είνε όλίγον γνωστά. Το μόνον βέβαιον ήτο, ότι ο πατριάρχης αυτός εζησκει άδιαφιλονίκητον εξουσίαν εφ' όλης τής φυλής. "Ολοι, από του άγριω- τέρου δαμαστού των άρκτων, μέχρι τής γραιίας Κάρμεν, τής χαρτορρίχτρας, τή ώμίλουν με σεβασμόν και εζετελούν ά- συζητητέι και τας παραμικροτέρας του διαταγάς.

Αλλ' ιδού ο βασιλεύς Βογδ, στη- ριζόμενος ραθύμως εις την κλίμακα τής άμάξης και καπνίζων την πίπαν του εις την γαλήνην τής εσπέρας, έν- ώ

«Ο Τιάρκος και ή Ζινέττα...» (Σελ. 2, στ. α').

όλοι γύρω του ετοιμάζουν τό δείκνον· είνε κατάλληλος ή στιγμή διά να κά- μωμεν την γνωριμίαν του.

Ο βασιλεύς είνε θαυμάσιος γέρον, ύψηλός άναστήματος και υπερφάνου παραστατικού. Με τό λεπτόν του πρό- σωπον, εξαφανιζόμενον υπό τά κύματα χιονολευκού γενειάδος, με τά σπάνια κινήματά του, τά πλήρη εύγενείας πρα- γματικής, έκαμνεν έντύπωσιν άληθινού ήγεμόνος. Και όμως δέν έφορούσεν ούτε λαμπράν στολήν, ούτε μεγαλοπρεπή μανδύαν. Άπεναντίας ήτο τυλιγμένος εις παληόρρουχα, αλλά με πόσην χάριν, με πόσον μεγαλείον! Πλατύτατος μαν- δύας, ξεφτισμένος από κάτω, έπιπτε με πτυχάς άρμονικάς όλόγυρα εις τό ισχνόν και μόλις κυρτούμενον σώμα. Κι' επί τής μακράς λευκής κόμης ήτο φορεμένος άφελώς πελώριον μαλακόν καπέλον στακτερόν, του όποιου τά χει- λη, καταibasμένα εις τό μέτωπον, ά- πέκρυπτον έν μέρει την άστραπήν των ψυχρών και διαπεραστικών του όμμάτων.

Ω, εκείνο τό βλέμμα του Βογδ! Ηρκει να τό αισθανθή κανείς μίαν μέ-

νον φοράν πίπτον επάνω του, δια να έν- νοήση εύθύς πώς ο άνθρωπος εκείνός κατώρθωσε να εχη τόσην ισχύν επί των άλλων! Το βλέμμα του, αγαθόν ενάλ- λαξ και φοβερόν, έτροπούσεν, έμαγνί- τισεν. Οι εφθαλμοί εκείνοι είχαν μείνη νεοί· ο Βογδ όμως ήτο γέρον, πολύ γέρον. Οι βοημοί ελεγαν ότι θα ήτο τουλάχιστον εκατόν ετών, και αυτός ο θρύλλος επήύξανεν άκόμη τήν σεβασμόν, τήν όποϊον έτρεφον όλοι προς τήν βα- σιλείαν των.

Ενώ εκάπνιζε, βυθισμένος εις τους ρεμβασμούς του, δύο ή τρεις άτσιγγανοί, υπηρέται του, υπήκοοί του, ύπουργοί του, — άπ' όλα ήσαν συγγρόνας, — έ- στρωναν τό τραπέζι πρό τής άμάξης σιωπηλοί, άρνού και ο κύριός των δέν ώμιλούσε, και ήσαν έτοιμοι να εκτελέ- σουν τας διαταγάς του.

Όταν ο γηραιός ρομανιτάελος είδε τήν Τιάρκου και την Ζινέτταν έρχομέ- νους προς αυτόν, ή μορφή του εφωτίσθη από καλοκάγαθον μειδιάμα, και τους υπεδέχθη με τρυφερότητα, ενώ εκείνοι τήν έ- χαιρέτησαν με σεβασμόν.

— Λοιπόν, παιδιά; τους ή- ρώτησε· πώς πήγε ή μέρα; Έπαιζάτε, έτρέξατε, εδιασκε- δάσατε καλά;

— Μάλιστα· αφέντη, άπεκρί- θη ο Τιάρκος, με τό πρόσωπον κόκκινον και άπαστραπτόν από χαράν· επαιζάμε με τά παιδιά ένα σωρό παιγνίδια, και εί- δαμε τό στρατάρχη Νεύ που έπερνούσε με όλο του τό έπιτε- λείο.

— Τί ώραία που ήταν! εξηκού- θησεν ή Ζινέττα... Μερικοί είχαν ετά- καπέλλα τους πτερά μεγάλα σαν τό μπράτσου μου, και τάλογα χοροπηδούσαν, και τά σπαθιά κτυπούσαν ετις σέλλες...

Ο βασιλεύς Βογδ άπελάμβανε τήν χαράν των παιδιών, ενώ αυτά εξηκο- λούθουν να τή διηγούνται τας περιπε- τεϊάς του άπογευμάτός των.

— Τελος πάντων! τοίς είπεν ύστε- ρα· δέν ξεύρω τί σας ετοιμάζει, μικρά μου, τό μέλλον· μου φαίνεται όμως πώς θα θυμάσθε πάντα μ' εύχαρίστησι τόν καιρό που ζήσατε κοντά ετό γέρο- Βοδδγ.

— Ναι, αφέντη! άπεκρίθησαν συγ- χρόνως οι μικροί, άσπαζόμενοι καθείς από μίαν χείρα του βασιλέως.

Θα ήτο πραγματικώς δύσκολον να γίνη ζωή εύτυχιστέρα, από εκείνην που έκαμνεν εις τόν Τιάρκου και την Ζι- νέτταν ο γέρον Βοδδγ, ο όποιός έντύ- τοις δέν ήτο πατέρας των. "Οχι, ο Βο- δδγ δέν είχε νυμφευθή ποτέ· άλλα κατά την βοημικήν συνήθειαν, είχαν άγο- ράση ή άναδεχθή τίς οϊδεν από ποίους γο-

νεις βαρβάρους τά δύο εκείνα παιδιά, τά οποία έσυρε μαζί του εις τους δρόμους. Ηστο ο άπόλυτος και άνεξέλεγκτος κύριός των, αλλά κύριός του όποιού ή εξουσία ήσκαίτο πάντοτε μειλιχίως και εύεργετικώς.

Ο Τιάρκος λοιπόν και ή Ζινέττα δέν είχαν γνωρίση ποτέ τους γονείς των. Από τής τρυφεροτέρας των ήλι- κίας είχαν συνήθιση ναγαπούν και να σέβωνται τήν καλήν εκείνον αφέντην, τήν όποϊον ή καλή των τύχη τοίς είχε δώσει.

Χάρις εις αυτόν, κατείχον μεταξύτων άναριθμητών παι- διών τής φυλής, θέ- σιν εξαιρετικήν προ- νομιούχον. Ησαν άπηλλαγμένοι των τροχών κάποτε έρ- γασιών, τας οποίας εζετελούν οι μεγα- λήτεροι των, κανείς δε από τους άτσιγγανους, ούτε άνδρας ούτε γυναίκα, μο- λοντέ συγχύτατα και συστηματικώς έ- δερναν και κακομετεχειρίζοντο τά άλλα παιδιά, δέν θα έτολμούσε να εγγίση τους εύνοουμένους του βασιλέως.

Διά τήν Τιάρκου και την Ζινέτταν, όπως άλλως τε δι' όλους τους βοημούς, ο βασιλεύς Βοδδγ ήτο έν υπερφυσικόν, είδος θεού, τήν όποϊον ελάτρευον, αλλά και του όποιού έτρεμον τήν όργήν. Τούτο δε διότι τήν είχαν ίδη εις πολλές περιστάσεις να κάμνη χρήσιν τής εξου- σίας του. Τήν είδον ναπόνεμη δικαιο- σύνην εις τά μέλη τής φυλής, από του ύψους του ξυλίνου εζώστου του, να τι- μωρή εκείνους εκ των υπηκόων του, οι όποιοι είχαν παραβή τά νόμιμα ή τας διαταγάς του.

Όλοι εκυπτον τήν κεφαλήν ενώπιόν του, όλοι, και αυτός άκόμη ο άγριος Καμάνιος, ο όποιός ήτο τόσον δυνατός, ώστε έσπαζε τό πέταλον με τά δύο του δάκτυλα· εσήκονεν εις τήν ράχιν του όλόκληρον άμάξι. Ο Νόρας, ο κοζάκος με τήν ζωώδη κεφαλήν, ο όποιός έσκα- ζεν άλογον μεταξύ των κνημών του, έτρεμεν ως φύλλον τήν ήμέραν καθ' ήν ο Βοδδγ, τιμωρών κάποιόν του σφάλμα, είχαν εγγίση με τήν ράβδον του τους ισχυρούς του ώμούς.

Αλλ' αν οι θυμοί του βασιλέως ήσαν φοβεροί, αν άπαιτούσε κ' έπετύγγανεν από τό παράδοxon εκείνο συνονθύλευμα εις πόλιν κ' εφθαναν πάντοτε εις τόν προς έν δρον.

Τοιούτος ο παράδοξος αυτός άνθρω- πος, ο άνευ στίμματος και χώρας βα-

λόστοργος προς όλα τά μέλη τής με- γάλης του οικογενείας.

Όσάκις ήσθένει κανείς βοημός, ο βασιλεύς διετρίβει παρά τό προσκεφά- λαιόν του, και επί όλόκληρα ήμερονύ- κτια τήν επιδαφίλευε τους θησαυρούς τής επιστήμης του. Διότι ο Βοδδγ εγνώριζε καλλίτερα από οιοδήποτε ιατρόν να θεραπεύη με βότανα. Ηστο σοφός καθ' όλα, άπορούσε δε κανείς ποτε και πώς ο νομάς αυτός ήμπόρεσε ν' άπο- κτήση τόσας γνώ- σεις.

Είνε άληθές, ότι ή ζωή του υπήρξεν ήδη πολύ μακρά και ότι, κατά τήν μυστηριώδη του νε- ότητα, ο βασιλεύς είχε σπουδάση εις τας πόλεις, όπου, καθώς ελεγαν, εί- χε καταλάβη θέ- σεις ύψηλάς.

Ο Βοδδγ λοι- πόν ήτο ιατρός· επί πλέον εγνώριζε τά μέλλοντα, και ου- δέποτε είχε διαψευσθή πρόρρησίς του. Κανείς δέν έτολμούσε να είπη ψεύδος ενώπιόν του, διότι τό διαπεραστικό του βλέμμα, τό όποϊον άνεγίνωσκεν εις τας ψυχάς ως εις βιβλίον, έβλεπε πάντοτε καθαρώς τήν αλήθειαν.

Εις έν του νεύμα, οι πενήντα βο- ημοί, οι όποιοι τήν ήκολούθουν, ήσαν έτοιμοι να φονευ- θούν δι' άγάπην του.

Αλλ' ή ισχύς του δέν περιωριζετο μό- νον εις τά μέλη τής φυλής, τήν ό- ποίαν βλέπομεν συ- νηθροισμένην όλό- γυρά του· εζετεί- νετο διά μυστηρι- ωδών διακλαδώ- σεων εις όλόκληρον τήν οικουμένην!

Ο Βοδδγ ήτο ο άρχηγός όλων των νομάδων, οι όποιοι διασχίζουν ελας τας πόλεις. Τόν άνεγνώ- ριζαν εις τό Παρίσι όπως και εις τήν Βιέννην· εις τήν Μα- δρίτην όπως και εις τό Βερολίνον. Αι διαταγαί του διεπιβάλλον από πόλεως εις πόλιν κ' εφθαναν πάντοτε εις τόν προς έν δρον.

Τοιούτος ο παράδοξος αυτός άνθρω- πος, ο άνευ στίμματος και χώρας βα-

«Λοιπόν, παιδιά, πώς πήγε ή μέρα;» (Σελίς 2, στ. γ.)

σιλεύς, άλλ' ισχυρότερος πολλών έ- στεμμένων ήγεμόνων, διότι ή ισχύς του άπέρρεεν από τήν ιδίαν του προσωπικό- τητα.

Τώρα που εγνώρισαμεν τήν Βοδδγ, έννοούμεν πλέον πόσον εύτυχή ήσαν τά δύο παιδιά, τά οποία είχαν τήν τύχην να εύρουν παρόμοιον κύριον και να ζούν υπό τήν προστασίαν του. Ο Τιάρκος και ή Ζινέττα έθεωρούντο εις τό βοημι- κόν στρατόπεδον σχεδόν ως βασιλόπου- λα. Τά εσέβοντο και τά ήγάπων όλοι. Δέν πρέπει όμως να υποθέση κανείς, ότι τά προνομίονα παιδιά έπωρφελούντο τής θέσεώς των, δια να μη κάμνουν τί- ποτε και να περνούν τήν καιρόν των με παιγνίδια.

Τό τοιούτον θα ήτο άπαράδεκτον εις τό βοημικόν στρατόπεδον, όπου όλοι είνε ύποχρεωμένοι να εργάζωνται. Τό- σον λοιπόν ο Τιάρκος όσον και ή Ζι- νέττα είχαν τό επάγγελμα, τό όποϊον τοίς εδίδαξεν ο Βοδδγ.

Ο μικρός είχε μάθη κατ' αρχάς να ο- δηγήη προς βοσκήν τους ίππους, εκ των όποιών ο βασιλεύς είχε πάντοτε μίαν άγέλην περίεξ του κινήτου άνακτόρου του, διότι τό τόσο ισχυρός αυτός ήγεμόν ήτο άπλούστατα έμπορος ίππων. Αυτός εδίδαξεν όλίγον κατ' όλίγον τήν Τιάρ- κου να περιποιήται τά ζώα, να τά ια- τρεύη, να τά καθβαλτικεύη και να τά γυ- μνάξη.

Από ένα άδάμαστον πάλον, ο Βο- δδγ ήμπορούσε να κάμη έντός όλίγων εβδομάδων έν άλογον ήμερον και κα- τάλληλον δι' έργασίαν. Αλλα εκ των ζώων αυτών ήτομά- ζοντο διά να πωλη- θούν, άλλα άνετρέ- φοντο ειδικώς διά τά ίπποδρόμια.

Προπάντων εις τήν δύσκολον τέχνην τής εκγυμνάσεως των ζώων του ίππο- δρομίου, εζησκήσεν ο Βοδδγ τήν Τιάρ- κου. Τήν εδίδασκε καθημερινώς τας ά- ποκρύφους μεθόδους διά των όποιών έ- πετύγγανεν από τους τετραπόδας μαθη- τας του τά θαυ- μαστότερα άποτελέ- σματα, και ο μικρός βοημός εγνώριζεν ήδη να διασκεδάξη με τά γυμνάσματα ένός ίππου τους φιλοθεάμονας, τους συνηθροισμένους εις τήν πλατείαν ένός χωρίου.

Ενώ ο Τιάρκος κατείγετο έξω με τήν άγέλην, ποτε οδηγών αύτην εις τήν βοσκήν, ποτε βοηθών τήν Βοδδγ εις τήν

«Έπαιξαν με τόν Καρλήν και με τήν Λέαν...» (Σελ. 4, στ. γ.)

ήδη να διασκεδάξη με τά γυμνάσματα ένός ίππου τους φιλοθεάμονας, τους συνηθροισμένους εις τήν πλατείαν ένός χωρίου.

Ενώ ο Τιάρκος κατείγετο έξω με τήν άγέλην, ποτε οδηγών αύτην εις τήν βοσκήν, ποτε βοηθών τήν Βοδδγ εις τήν

δάμασιν κανενός ατιθάσσου ζώου, ή Ζινέττα, κλεισμένη εις τὸ ὠραϊὸν κόκκινον ἀμαξόσπιτον, ἔκαμνε τὸ νοικοκυριό, ἐμαγείρευε μὲ τὴν γρατῶν ὑπηρετρίαν τοῦ βασιλέως ἢ ἐπεδιόρθωνε τὰ φορέματα καὶ τὰσπύρρουχα.

Ἄμα ἐτελείονεν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, βαρεῖαν κάπως διὰ τὰ ὠραία τῆς χειρᾶκια, ἐκάθητο ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐνὸς μεγάλου δένδρου καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν βοημῶν, ἐδιδάσκετο νὰ πλέκη δαντέλλαν. Ἡ δαντέλλα ἦτο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἢ εἰδικότες τῶν βοημίδων, ἐπωλεῖτο δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀκριβώτατα εἰς τοὺς ἐμπόρους τῶν μεγαλοπόλεων.

Τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ ἐτελείοναν αἱ ἐργασίαι, εἴτε εἰς τὸ ἀμαξόσπιτον ὅταν ἐταξείδευαν, εἴτε ἐπὶ τῆς χλόης ὅταν ἦσαν στρατοπεδευμένοι, ὁ βασιλεὺς ἀνεγίνωσκε διάφορα πράγματα εἰς ἐπήκουον καὶ πρὸς πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδίων. Τοῖς ἔκαμνε μάλιστα καὶ μάθημα. Οὕτως ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα, διδασκόμενοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ τοῦ κυρίου των, εἶχον μάθη, σχεδὸν ἀνεπαισθήτως, νὰ διαβάζουν, νὰ γράφουν, νὰ λογαριάζουν, ἦσαν δὲ πολὺ πλέον προχωρημένοι ἀπὸ πολλὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας των.

Ἀνησυχία καὶ φόβος.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν των ἀπὸ τὸ παιγνίδι συνωμίλησαν ὡς εἶδομεν μετὰ τοῦ βασιλέως, ἔσπευσαν νὰναλάβουν τὰς συνήθειαις των ἐργασίας.

Ἡ Ζινέττα ἀράδιασε τὰ πιάτα ἐπὶ τῆς μακρᾶς τραπέζης, ὁ δὲ Τιάρκος ἐπῆγε νὰ δώσῃ εἰς τὰ ζῆλά του, δεμένα εἰς τὸν ἐκεῖ πλησίον ἀγρὸν, τὴν τακτικὴν των μερίδα σανοῦ καὶ κριθῆς.

Μετ' ὀλίγον, ὀλόκληρος ὁ «οἶκος» τοῦ βασιλέως, ἀποτελούμενος ἀπὸ τῶν τῶν σαρας βόημους, οἱ ὅποιοι κατεῖχον θέσιν σωματοφυλάκων, ἀπὸ τρεῖς ὑπηρετρίαις καὶ ἀπὸ τὰ δύο παιδιὰ, σινηθροίσθησαν περὶ τῆς μεγάλης ἀχνιζούσης χύτρας, τὴν ὁποίαν ἐκόμισεν ἡ Ζινέττα, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἀνεδίετο ὀρεκτικὴ εὐωδία λαχανόσουπας.

λήσι, ἐφ' ὅσον ὁ βασιλεὺς δὲν ἔδιδε τὸ παράδειγμα.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐτάραξε τὴν εὐλαβὴ αὐτὴν σιωπὴν παρὰ μόνον ὁ ἦχος τῶν κουταλιῶν ἐπὶ τῶν μεταλλίνων πιάτων, ὁ Βοδὸγ ἐφάνη ὡς ἐξυπνῶν ἀπὸ τὸν ρευθασμὸν του, καὶ παρατηρήσας τὴν στενωφυρίαν τῶν συνδαιτυμόνων του, ἐσηκώθη.

— Φάτε χωρὶς ἐμέ, παιδιὰ μου, τοῖς εἶπεν ἔχω δουλειά.

«Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀυτοκράτορος!» (Σελ. 5, στ. γ')

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀμαξόσπιτον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μεγάλου δανικοῦ σκύλου του, ὁ ὅποιος δὲν τὸν ἄφινε ποτέ.

Μόλις εἰσῆλθεν, ἤρχισεν ἡ συνομιλία μετὰ τῶν συνδαιτυμόνων.

— Τί ἔχει ὁ ἀφέντης ἀπόψε; ἠρώτησεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν φάινεται συλλογισμένος.

— Ναι, ναι, ὑπέλαβεν ἄλλος βοημὸς, ὁ ὅποιος τὴν ἡμέραν εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν πόλιν· αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ Ναπολέων τὰ φταίει.

Καὶ διηγήθη τότε εἰς τοὺς φίλους του, ὅτι εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνετα λόγος περὶ μιᾶς διαταγῆς τοῦ Ἀυτοκράτορος τῶν Γάλλων, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ διαλύσῃ τὸ στρατόπεδον τῶν βοημῶν, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ νομάδες δὲν ἦσαν παρὰ κλέπται καὶ κατάσκοποι.

Ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα, ὀλίγον συγινηθέντες ἀπὸ τὴν σπουδαίαν αὐτὴν εἰδησιν, εἶχον ἀπομακρυνθῆ διὰ νὰ παίξουν μαζὶ πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύλων. Ὁ Καρλῆς καὶ ἡ Λέα τοὺς ἐπερίμεναν ἐκεῖ.

Ὁ Καρλῆς ἦτον ἕνας γαῖδαρος, ἐνὸς ὠραϊότατος γαϊδαρέλος κατάλευκος, χωρὶς καμμίαν κηλίδα. Σπεύδομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐκτὸς τῶν σωματικῶν του χαρακτηρισμάτων, ὁ Καρλῆς εἶχε καὶ τὸ

προτέρημα, ὅτι ἦτο «σοφός», δηλαδὴ γυμνασμένος. Ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Τιάρκου, ἐκίει εἰς θαυμασμὸν τὰ πλήθη, εἰς τὰ ὅποια ὁ μικρὸς τὸν ἐπεδείκνυν ὁσάκις διήρχοντο ἀπὸ καμμίαν μεγάλην πόλιν. Ὁ Καρλῆς ἐννοοῦσε τὸν κύριόν του καὶ ὑπῆκουεν εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμά του. Ἐσήκωνε τὸ μανδύλι, ἐβάδιζε μὲ τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς, ἐμετροῦσεν ἕως τὰ δέκα μὲ τὸ πόδι του, καὶ ὑπεδείκνυν ἀλανθαστῶς τὸν εὐφύστερον ἀνθρώπον τῆς ὀμηγύρεως.

Ἡ δὲ Λέα ἦτο μιὰ χαριτωμένη γιδούλα, ὀλόμαυρη, ζωηρά, ἐξυπνοτάτη, ἢ ὁποία ἀνῆκεν εἰς τὴν Ζινέτταν. Μόνον τὸ χοριστάκι κατῶρθονε νάλμέγη τὸ ἰδιότροπον αὐτὸ ζῶον, τὸ ὅποιον κανεὶς ἄλλος δὲν ἠμποροῦσε νὰ πλησιάσῃ. Ἄγρια πρὸς ὄλους, ἡ Λέα ἠκολούθει τὴν Ζινέτταν ὡς σκύλος, ἢ δὲ μικρὰ βοημὴ τὴν ἐπαίρονε μαζὶ τῆς εἰς ὄλους τῆς τοὺς περιπάτους.

Ἀφοῦ ἔδωσαν εἰς τὰ γαπημένα των ζῶα τὰς φλούδες τῶν καρῶτων καὶ τὰ φύλλα τῶν λαχάνων, τὰ ὅποια τοῖς εἶχον φέρει, ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ κυττάζοντες τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος ἔδωκε κατακλίνεις εἰς τὸν ὀρίζοντα, εἰς τὴν ἀνακαυτικὴν γαλήνην τοῦ δειλινοῦ, συνωμίλουν.

— Κατάλαβες, Τιάρκο, ἠρώτησεν ἡ Ζινέττα τὸν φίλον τῆς, τί ἔλεγαν πρὸ ὀλίγου στὸ τραπέζι; αὐτὸς ὁ Ναπολέων θέλει νὰ μᾶς διώξῃ γιατί εἴμαστε κλέφτες, ἔ;

Ὁ Τιάρκος ὑψωσε τοὺς ὠμούς.

— Καὶ τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς; ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς Βογδ εἶνε μαζὶ μᾶς, καὶ αὐτὸς εἶνε τόσο δυνατός, ὅσο καὶ ὁ Ναπολέων.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Μὰ βεβαίωτατος!

— Ἔτσι λέω κ' ἐγώ! ἐπρόφερον ἡ Ζινέττα μὲ κωμικὴν σοβαρότητα.

— Τί σὲ μέλει λοιπόν;

— Ἀπόψε ὅμως ὁ ἀφέντης δὲν φαίνεται πολὺ συλλογισμένος;

— Μπᾶ! φαίνεται πῶς ἐτοιμάζεται νὰ παίξῃ κανένα παιγνίδι τοῦ Ναπολέοντος, ἀπ' ἐκεῖνα δὲ πού ξερεῖ!

Καὶ ἀντλοῦντα θάρρος ἐκ τῆς ἀκλονήτου ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὸν προστάτην των, τὰ δύο παιδιὰ ἐπαίξαν μὲ τὸν Καρλῆν καὶ μὲ τὴν Λέαν ἕως ὅτου ἐνύκτωσε.

Μακρόθεν ἠκούοντο αἱ σάλπιγγες τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, αἱ ὅποια ἐσάλπιζον τὸ σιωπητήριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀυτοκράτορος!

Ἀπὸ τὰ χαράγματα, τὸ στρατόπεδον τῶν βοημῶν ἐξυπνοῦσε. Μία-μία ἐδλεκες νανοίγωνται αἱ θύραι τῶν τροχοφόρων οἰκίσκων ἢ νάνυφονται τὰ παντὰ τῶν σκηρῶν. Αἱ γυναῖκες, μὲ κοντὰ φουστάνια καὶ μὲ μεγάλα κόκκινα μανδύλια εἰς τὸ κεφάλι, ἐπήγαιναν φλυαροῦσαι νὰ πάρουν νερὸ ἀπὸ τὸ ποτάμι. Οἱ ἄνδρες ἔτρωγαν κανένα ξηροκόμματον ἢ ἀδειάζαν κανένα ποτηρί κρασί, πρὶν ἀρχίσουν τὰς διαφόρους των ἐργασίας.

Ὅλα τὰ ζῶα, σκύλοι, ἄλογα, πρόβατα, πίθηκοι, ἄρκτοι, τὰ ὅποια ἔζων γύρῃ-μῖγῃ μὲ τοὺς κυρίους των, ἐγαυγίζαν, ἐχρεμέτιζον, ἐβέλαζαν, ἐφώ-

ναζαν πειναλέα καὶ ζητοῦντα τὴν τροφήν των. Πυραὶ ἠνάπτοντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὰ ἄκρα τοῦ δρόμου διὰ τὸν πρωῖνὸν καφεῖν, τὰ δὲ παιδιὰ, πηδῶντα ἀπὸ τὰ ἀχύρινα κρεβάτια των, ἤρχιζαν ἀμέσως ἐπὶ τῆς χλόης τῶν τάφρων τὰ παιγνίδια των, τὰ γέλια των, τὰ σκιρτήματά των.

Ἐξαφνα ἀντήγησαν σάλπιγγες, καὶ μία ἴλη γάλλων οὐσσάρων κατέφθοσε μὲ καλκασμὸν εἰς τὸν δρόμον. Ἡ ἐκπληξίς τῶν βοημῶν ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδαν τὴν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἀξιωματικὸν νὰ προχωρῇ καὶ νὰ σταματᾷ ἐν τῷ μῆσῳ τοῦ στρατοπέδου.

Ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα, οἱ ὅποιοι προσέτρεξαν εἰς τὸν ἦχον τῶν σάλπιγγων, ὅπως δὲ τὸ ἔκαμναν πάντοτε, ἦ-

κουσαν τὸν ἀξιωματικὸν νὰ κηρύττῃ μεγαλοφώνως τὰ ἐξῆς:

«Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀυτοκράτορος Ναπολέοντος, τὸ στρατόπεδον τῶν βοημῶν ὀφείλει νὰ διαλυθῇ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Κανεὶς βοημὸς δὲν εἴμπορεῖ πλέον νὰκολουθῇ τὸν στρατὸν καὶ νὰ τὴν πλησιάσῃ εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν δέκα λευγῶν. Κάθε πλανόδιος πραγματευτῆς, διὰ γὰ ταξείδευθ' ἐ' ὁδοῦ κατεχομένης ὑπὸ Γάλλων, ὀφείλει νὰ ἐπιδεικνύῃ ἄδειαν ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ. Οἱ παραβάται τῆς διαταγῆς ταύτης θὰ συλλαμβάνωνται καὶ θὰ φυλακίζωνται ἀμέσως.»

Τρεῖς φορές, εἰς τρία διάφορα μέρη τοῦ στρατοπέδου, ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανάλαβε τὴν προκήρυξίν του.

(Ἐπιτετα συνεχῆ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΚΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τὸ κτήμα τῆς κυρᾶ-Κουμπάρας εἶνε ἔξω στὰ Πατήσια, κοντὰ στὸν Ποδονίφτη. Σχεδὸν κάθε Κυριακὴ, ὅταν εἶνε καλὸς ὁ καιρὸς, τὰ παιδιὰ τοῦ κυρίου Κ* ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — τέσσερα χαριτωμένα παιδάκια, ἡ Ἄνθη, ὁ Κωστάκης, ἡ Μαριὰννα καὶ ὁ Μπέμπης, — πηγαίνουν στὸ κτήμα ἀπὸ τὸ προῖ, νὰ περάσουν μιὰ μέρα ἐξοχικὴ καὶ νὰ παίξουν μὲ τὰ παιδιὰ τῆς κυρᾶ-Κουμπάρας, τὸν Θάνο καὶ τὴν Βιργινίτσα.

Παίρνουν μαζὶ τοὺς καὶ τὸ σκυλάκι τους, τὸν τρέλλο-Ἀράπη. (Τὸν λέγουν Ἀράπη, γιατί εἶνε...κάτασπος.) Τοὺς βλέπετε ποῦ ἔφθασαν; Ὁ Θάνος καὶ ἡ Βιργινίτσα βγαίνουν νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν. Καὶ ὁ τρελλο-Ἀράπης τρέχει μπροστὰ καὶ γαυγίζει μὲ τὴν ἡσυχίαν, ποῦ λὲς καὶ γι' αὐτὸν γίνεται ὅλο τὸ παιγνίδι.

Παρακάτω εἶνε τὸ σπιτάκι, ποῦ μοιάζει σὰν καλύβι. Νὰ καὶ ἡ ἀγελάδα, ποῦ βόσκει ἐκεῖ-ἔξω καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς γὰ νὰ ἰδῇ τί εἶνε οἱ τὸσες φωνές... Χαίρεται καὶ αὐτὴ ποῦ βλέπει τὰ καλὰ παιδάκια ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Θὰ περάσουν πάλι τὸσον ὠραία!

Ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ καλύβι, περῶν ὁ Ποδονίφτης. Εἶνε ἕνας μικρὸς ποταμὸς, καὶ ὁ Μπέμπης κάθε φορὰ ποῦ ἔρχεται, ἐπιμένει νὰ πλύνῃ ἐκεῖ τὰ πόδια του. — Δὲν κάνει, τοῦ λέγει ἡ Ἄνθη, γιατί τὸ νερὸ εἶνε κρύο καὶ θάροωστήσης. — Τότε λοιπόν, γιατί τὸν λένε Ποδονίφτη; διαμαρτύρεται ὁ Μπέμπης. — Καὶ νὰ σὰς πῶ, δὲν ἔχει πολὺ ἄδικο. Ἀφοῦ τὸν λένε Ποδονίφτη, γιατί νὰ μὴν κἀνῃ κανεὶς ἕνα ποδόλουτρο; Ἄς εἶνε ὁμοῦ, τώρα τὸν χειμῶνα, ὅσοις ἥλιος καὶ ἂν κἀνῃ, τὰ ποδόλουτρα σ' τοὺς ποταμοὺς μπορεῖ νὰ βγοῦν ξυνά. Ἄς κούψῃ τὴν ὄρεξίν του ὁ Μπέμπης γιὰ τὸ καλοκαίρι.

Ἔτσι μὲ περιπάτους, μὲ παιγνίδια καὶ φαγιά, — ἀλήθεια, τί ὄρεξι ποῦ κάνουν! — τὰ παιδιὰ περνοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ κοντόβραδο γυρίζουν ἔστας Ἀθήνας. Καὶ εἶνε τόσο εὐχαριστήματα, ποῦ δὲν βλέπουν τὴν ὥρα ποτε νὰ ἔλθῃ πάλι Κυριακὴ, γιὰ νὰ ξαναπᾶνε.

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΖΑΡΙΑ

Μια λαμπάδ' από τη μύτη!

Όταν βλέπετε εμπρός σας κανένα ταχυδακτυλουργόν να βγάξη από ένα καπίλλο πολλά και διάφορα πράγματα: σφαιρές, μεγάλες δακτυλήθρες, μικρές βολιές, ένεντικά φανάρια, κτλ. υποθέτετε δικαίως ότι άλλα έχουν ελατήριο (σούσταν), άλλα εισέρχονται τὸ ἐν ἐντός τοῦ ἄλλου, άλλα διπλώνονται, τσακίζονται ἢ πατιόονται, καθώς ἐπιτίθεται τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἄλλ' όταν βλέπετε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ καπέλλο δλόκληρες στέκες τοῦ μπιλ-

ἄλλο ἄκρο τῆς ταινίας μὲ κόλλαν. Οὕτω θὰ ἔχετε τὸ ἀντικείμενον Α, τὸ ὁποῖον σὰς δείχνει ἡ εἰκόνα.

Πάρτε τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ μὲ τὸ ἀριστερόν σας χέρι, καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τραβήξατε τὴν ἄκρην τοῦ κεριοῦ, συστρέφοντες αὐτὸ ἐν ἀνάγκῃ, ἀπὸ κεριοῦ εἰς καιρὸν, κατὰ τὴν φορὰν τοῦ τυλίγματος. Θάποκτῆσετε οὕτω ἐν μακρῷ κωνικὸν μαστοῦνι. Ἐὰν τὸ ἀφίσετε λευκόν, ζωγραφίζοντες μόνον μὲ κόκκινον καὶ κίτρινον χρῶμα ἓνα πιάσιμον εἰς τὴν θέσιν Β, τὸ ὅλον, ἀπὸ κάποιαν ἀπόστασιν, θὰ ὁμοιάξη τελείως μὲ λαμπάδα. Ἄλλως τε εἰμπορεῖτε καὶ νὰ τὴν ἀνάψετε καὶ νὰ τὴν ἀφίσετε ὀλίγην ὥραν ἀναμμένην, γὰρ εἰς τὸ ἀληθινὸν κεριὸν ποῦ θὰ ἔχη εἰς τὴν ἐπάνω ἄκρην.

Ἄν προτιμᾶτε ὅμως νὰ παρουσιάσετε στέκαν μπιλλιάρδου, ἀντικαταστήσατε τὸ κεριὸν, τὸ εἰς τὸ κέντρον τοῦ κυλίνδρου, μ' ἓνα κομμάτι ξύλου, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐξέχη παρὰ τόσο μόνον, ὅσον ἀρκεῖ διὰ νὰ τὸ πιάσετε καὶ νὰ τραβήξετε. Μὲ χρῶμα κίτρινον, καφέ καὶ μαῦρον, βάρετε ἐπειτα τὸ χάρτινον μαστοῦνι καὶ ἀπομειστήτε ἐπ' αὐτοῦ τὰ νερά τοῦ ξύλου, τὰ ὅποια θὰ τὸ κάμουν νὰ ὁμοιάξη μὲ στέκαν μπιλλιάρδου. Καὶ ἀφοῦ στεγνώσῃ τὸ χρωμάτισμα, δίδετε εἰς τὸ μακρὸν μαστοῦνι τὸ πρῶτόν του σχῆμα, ἐμβάζοντες τὸν ἓνα γύρον τοῦ χαρτιοῦ μέσα εἰς τὸν ἄλλον καὶ περιστρέφοντες, ἐν ἀνάγκῃ, τὸ εἰς τὸ κέντρον ξύλου ἢ κεριοῦ, ἀλλὰ τώρα κατὰ τὴν ἀντίθετον φορὰν τοῦ τυλίγματος.

Τί θὰ κάμετε εἰς τὴν παράστασιν, εἶνε βέβαια περιττὸν νὰ σὰς τὸ εἶπω μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῆμα. Ἄλλως τε τὸ βλέπετε καὶ εἰς τὴν εἰκόνα.

Τ' ΑΓΚΑΘΙΑ

Τοὺς βάτους ξεριζώνουν Στὸ χέροσ το χωράφι Περαισιτικὸς ἐστράφη Καὶ ρώτησε:—Γιατί;

—Θὰ σπειροῦμε λουλούδια, Τοῦπαν, καὶ πρὶν ἀνοίξουν, Οἱ βάτοι θὰ τὰ πνίξουν Κι' οἱ κλῶν' οἱ ἀκαθώτοι.

Κ' ἐπέρασε ὁ διαβάτης Κουνῶντας τὸ κεφάλι, Καὶ λέει μονάχος πάλι Ἐνῶ κρυφογεῖ:

Μὲς τὴν ψυχὴ μου οἱ πόνοι Χειρότεροι ἀπ' τοὺς βάτους Καὶ ὅμως ἀνάμεσά τους Ἡ Ἐλπίδα ἀνθοβολεῖ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ γαλλικὴ κωμῳδία, παιζομένη συχνὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ ὅποια ἔχει κ' ἐν ἄστειον ἐφευρέτου ἀεροστάτου, τελειώνει ὡς ἐξῆς: Ἐμφανίζεται μὲ μεγάλην φούριαν ὁ ἐφευρέτης καὶ ἀναγγέλλει περιχαρῆς:

—Τὰ μάθατε; Τὸ ἀερόστατό μου ἔφθασε εἰς τὴν Χάδρην!

—Μπᾶ! μπᾶ!; ἐκπλήττονται ὅλοι. Τέτοια ἐπιτυχία; ἀλήθεια;

—Μάλιστα! συμπληρώνει ἐκεῖνος. Ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὴν Χάδρην... μὲ τὸ σιδηρόδρομο!...

Φαντασθῆτε τὰ γέλια! Καὶ ὅμως μὲ τὴν σιδηρόδρομον καὶ μὲ τὸ βαπόρι ἔφθασεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ ἀεροπλάνον τοῦ βαρώνου Δε-Κατέρς, —τὸ πρῶτον ποῦ μᾶς ἐπισκέπτεται. Δὲν εἶνε ὡς μία ἀπογοητεύσις αὐτό; Δὲν θὰ ἤθελε κανεὶς νὰ τὸ ἐβλεπεν ἔξασφα νὰ πετᾷ, νὰ σχίζῃ μεγαλοπρεπῶς τὸν ἀέρα ὡς πελώριον πτηνόν, νὰ φθάσῃ καὶ νὰ κατέρχεται σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ αἰθέρια ὕψη τοῦ δια γαγκυροβολήσῃ εἰς τὸ Ζάππειον;...

—Ὡ, καλῶς ὠρίσατε, κύριε βαρῶνι! Καὶ ἀπὸ ποῦ, παρακαλοῦμεν;

—Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν κατ' εὐθείαν, εἰς δέκα ὥρας καὶ σαράντα λεπτά.

—Καὶ γιὰ ποῦ, ἂν θέλῃ ὁ Θεός; —Διὰ τὴν Αἴγυπτον, διὰ τὸ Κάϊρον. Φεύγει! Χαίρετε!...

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Τὸ ἀεροπλάνον τοῦ βαρώνου Δε-Κατέρς, ἀπλούστατα καὶ πεζότατα, ἐλύθη, ἐδέθη καὶ ἐφορτώθη εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸν σιδηρόδρομον, ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ κάρρον καὶ οὕτω, ὡς αἰχμάλωτον καὶ πληγωμένον πουλί, ἔφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐξετέθη εἰς τὸ Ζάππειον, εἰς κοινὴν θέαν ἀντὶ πηνήγτα λεπτῶν. Εἶνε περιττὸν νὰ σὰς εἶπω, ὅτι καμμία ἔχθεσις δὲν εἶχε τόσο πολυπληθεῖς καὶ ἐνδιαφερομένους ἐπισκέπτας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀεροναύτης ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον, —μὲ τὸ ἀτμόπλοιο πάντοτε, —διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖ ἐλιγμούς μὲ ἄλλο ἀεροπλάνον τὸ ὁποῖον εἶχε στείλῃ ἀπὸ πρὶν νὰ τὸν περιμένῃ. Ἐπειτα ἦλθεν ἐδῶ οἱ μηχανικοὶ του καὶ προσήρμωσαν τὰ τεμάχια τοῦ ἐν τῷ Ζαπκίω ἀεροπλάνου, καὶ τὸ ἐτοίμασαν διὰ τὰ γυμνάσια τοῦ Σαββάτου. Τὸ αἰχμάλωτον καὶ πληγωμένον πουλί ἤλευθερώθη καὶ ἐθεραπεύθη. Τώρα εἶνε ἕτοιμον νὰ πετᾷ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ (πρώην Αἰγυπτία Βασιλοπούς) Βραβεύθεισα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος Εἰς τὸν 110ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων (Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Ὁραία Χίος» ὑποψηφία Δημοψηφισματος 1909) [16ε Ἀνάστασιν 1909, σελ. 314.]

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ὁ Γιαννάκης Ζουκῶφ, ἐννέα ἐτῶν παιδί, προσληφθεὶς ὡς μαθητευόμενος πρὸ τριῶν μηνῶν ὑπὸ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Ἀλάχινου, τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων δὲν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Περιμένοντας ὡς τὴν ὥραν ποῦ οἱ κύριοί του καὶ οἱ ἄλλοι μαθητευόμενοι ἀπῆλθον εἰς τὸν Ὀρθρον, ἐπῆρην ἀπὸ τὸ ἐρμάρι τοῦ κυρίου του φιαλίδιον μελάνης καὶ κονδυλοφόρον μὲ σκωριασμένῃν πένναν, ἔθεσεν ἐμπρὸς τοῦ ζαρωμένου διὰ τῶν χειρῶν φύλλον χάρτου, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ. Πρὶν ἀκόμη γράψῃ τὸ πρῶτον γράμμα, ἐπανειλημμένως καὶ μετὰ φόβου ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα, προσέκλινεν ἐνώπιον μαυρισμένης εἰκόνας, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἐξετείνοντο σανίδες πλατεῖαι μετὰ καλαποδίων, καὶ διακεκομμένως ἀνεστένεαζε. Τὸ χαρτίον ἔκειτο ἐπὶ σκάμνιου, ἐκεῖνος δὲ ἐστέκετο πρὸ τοῦ σκάμνιου γονατιστός.

«Ἀγαπητέ μου παπποῦ, Κωνσταντῖνε Μακάρτις—ἔγραφε, —σοῦ γράφω γράμμα. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ εὐχομαι νὰ σοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς ὅ,τι ἐπιθυμεῖς. Δὲν ἔχω οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα, μόνον σὺ μοῦ εἰμίνεις.» Ὁ Γιαννάκης περιέφερε τὰ βλέμματά του εἰς τὸ σκοτεινὸν παράθυρον,

ὅπου ἔλαμπεν ἡ ἀντανάκλασις τοῦ κηρύου του, καὶ ζωηρῶς ἐφαντάζετο τὸν πάππον τοῦ Κωνσταντῖνον Μακάρτις ὑπηρετοῦντα ὡς νυκτοφύλακα παρὰ τοῖς κυρίοις Ζηθάρεβιχ. Ἦτο κοντούλης, λεπτός, ἀλλὰ ἐκτάκτως γοργός καὶ εὐκίνητος γέρων, ἐτῶν 65, μὲ πρόσωπον αἰωνίως γελαστὸν καὶ ὀφθαλμοὺς οἰνόφυλος. Τὴν ἡμέραν κοιμάται εἰς τὸ μαγειρεῖον ἢ φλυαρεῖ μετὰ τῶν μαγειριστῶν, τὴν δὲ νύκτα, διπλωμένος μὲ εὐρύχωρον γούναν, περιέρχεται τὴν ἐπαυλιν καὶ κτυπᾷ διὰ τῆς ράβδου τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς ἐνδειξίν ὅτι ἀγρυπνεῖ.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀναμφιδόλως ὁ γέρων πάππος στέκεται παρὰ τὴν αὐλόθυραν, καμμύει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βλέπων πρὸς τὰ φωτιζόμενα παράθυρα τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου, καὶ βηματίζων μὲ τὰ μάλλινα ὑποδήματά του φλυαρεῖ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν. Ἡ χονδρὰ ράβδος του κρέμεται εἰς τὴν ζώνην του.

Ὁ Γιαννάκης ἀνεστένεαξεν, ἐθύθισε τὴν πένναν εἰς τὴν μελάνην καὶ ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ: «Χθὲς μοῦ συνέβη μεγάλο κακὸ. Ὁ κύριός μου μ' ἐτραβήξεν ἀπὸ τὰ μαλλιά εἰς τὴν αὐλὴν καὶ μὲ ἐλλάνισε μὲ τὸ ραβδί του, διότι ἐνῶ ἐκουνούσα τὸ παιδί τοῦ εἰς τὴν κούριαν του, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἀποκοιμήθηκα. Τὴν περασμένην ἑβδομάδα, ἡ κυρία μου μὲ διέταξε νὰ καθαρίσω ἓνα παστὸ ψάρι. Ἐγὼ ἄρχισα νὰ τὸ καθαρίζω ἀπὸ τὴν οὐρά. Ἐκείνη τότε ἀρπάξεν τὸ ψάρι καὶ μοῦ τὸ ἔχωσε μίση' σὸ πρῶτό μου. Οἱ ἄλλοι μαθητευόμενοι γελοῦν μαζί μου. Μὲ στέλλουν εἰς τὸ καπηλεῖο νὰ ἀγοράσω βότκα καὶ μοῦ λέγουν νὰ κλέπτω ἀγγοῦρια. ἐκεῖ δὲ μὲ κτυποῦν μὲ ὅ,τι τύχη. Ἀπὸ φαγητῶν δὲ, τίποτε. Τὸ πρῶτό μου δίδουν ψωμί, τὸ γεῦμα ὀλίγον πιλάφι, καὶ τὸ βράδυ πάλι ψωμί. Μὲ βάζουν νὰ κοιμηθῶ στὴν εἴσοδο, ὅταν δὲ τὸ παιδί τοῦς κλαίῃ, καθόλου δὲν κοινοῦμαι, ἀλλὰ τὸ κουνῶ. Ἀγαπητέ μου παπποῦ, κάμε ἐλεημοσύνη, πάρε με ἀπ' ἐδῶ εἰς τὸ χωριὸν. Δὲν μπορῶ πλέον κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὑποφέρω... Σὲ προσκυνῶ ὡς: τα πόδια καὶ αἰωνίως θὰ προσεύχωμαι διὰ σὲ εἰς τὸν Θεόν. Πάρε με ἀπ' ἐδῶ, ἄλλως θὰ πεθάνω.» Ὁ Γιαννάκης ἐστράβωσε τὸ στόμα του, ἐσπόγγισε μὲ τοὺς μαύρους γρόνθους τοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦς του, ὠλόλυξε κ' ἐξηκολούθησε:

«Θὰ σοῦ τρίβω τὸν καπνόν, θὰ προσεύχωμαι εἰς τὸν Θεόν. Ἄν δὲ ἔχη, τότε κόψε με ὅπως ὁ Σύντορφ τὲς γίδες του. Μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ κάθωμαι ἐστὶ ἀεργός. Θὰ παρακαλέσω τὸν ἐπιστάτην νὰ καθαρίσω τὰ ὑποδήματά ἢ θὰ πηγαίνω εἰς τὴν βοσκὴν ἀντὶ τοῦ Θεοδώρου. Ἀγαπητέ μου παπποῦ! Δὲν μπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω, δὲν εἶνε ζῶν αὐτή. Ἦθελα νὰ ἔλθω μὲ τὰ πόδια εἰς

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ διάσημος ἄγγλος συγγραφεὺς Ρῶσκιν λέγει: «Δὲν ὑπάρχει καμμία μωρία, κανὲν σφάλμα τοῦ βίου μου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ μ' ἔβλαψῃ, νὰ μὴν ἐξησθένῃς τὴν ἐνεργητικότητά μου, νὰ μὴ μοῦ ἀφῆρσε τὴν φαιδρότητα. Ἐνῶ πᾶν ὅ,τι ἔπραξα γενναῖον, ἀγαθόν καὶ ἐνάρετον μὲ παρακολουθεῖ ἀκόμη καὶ μὲ ἐνισχύει.»

Ἡ φαιδρότης εἶνε τὸ καλλίτερον τῶν τωνατικῶν τῆς ψυχῆς. Δίδει εἰς αὐτὴν πάντοτε νέας δυνάμεις.

τό χωριό, αλλά δεν έχω παπούτσια, φοβούμαι τὴν πάγο. "Όταν μεγαλώσω, θὰ σὲ τρέφω καὶ τίποτε δὲν θὰ σοῦ λείψῃ. "Όταν δὲ πεθάνῃς, θὰ προσεύχωμαι διὰ τὴν ψυχὴν σου. ὅπως τώρα προσεύχομαι διὰ τὴν μητέρα μου Πελαγίαν.

« Ἡ Μόσχα εἶνε μεγάλη πόλις. "Όλα τὰ σπίτια εἶνε μεγάλα ὡς τῶν κυρίων μας, πλῆθος δὲ ἀλόγων πρόβατα ὅπως καθόλου καὶ οἱ σκύλοι εἶνε ἡμεροί. "Ἐδῶ τὰ παῖδιά δὲν λέγουν τὸ Χριστούγεννα. Μία μέρα εἶδα εἰς ἓνα μαγαζάκι, εἰς τὸ παράθυρον, ἀγκίστρια. Τὰ πωλοῦνε ἑτοιμα με φαρύτρηκα καὶ εἶνε κατάλληλα διὰ κάθε ψάρι. Εἶνε τέτοιο ἀγκίστρι, ποῦ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ ψάρι ἐνὸς πούτου. Εἶδα πάλιν καὶ μαγαζεῖά, ὅπου πωλοῦνε ὅπλα διάφορα, σὺν ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν οἱ κύριοί μας, τὸ καθένα—μὴ σοῦ φανῇ παράδοξο—ἐκατὸν ρούβλια... Εἰς τὰ κρεοπωλεῖα δὲ καὶ ἀγριοπετεινοὺς καὶ λαγούς, ποῦ ὅμως τοὺς σκοτίζουν, δὲν λέγουν τίποτε.

« Ἀγαπητέ μου παππού, ὅταν οἱ κύριοί μας θὰ κάμουν τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων με τὰ δῶρα, πάρε μου ἓνα χρυσομένο καρύδι καὶ κρύψε το εἰς τὸ πράσινο πεντοῦκι. Ζήτησέ το ἀπὸ τὴν κυρία "Όλγα. Πέ της ὅτι εἶνε διὰ τὴν Γιαννάκη.»

« Ὁ Γιαννάκης σπασμοδικῶς ἀνεστῆναξ, καὶ πάλιν ἐστάθη πρὸ τοῦ παραθύρου... "Ἐνεθυμήθη ὅτι διὰ τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων πάντοτε μετέβαινε εἰς τὸ δάσος ὁ παππούς, καὶ ἔπαιρνε μαζὶ του καὶ τὸν ἕγγονον. "Ἦτο καλὸς ἐκεῖνος ὁ καιρός! Συνέβαινε πολλάκις, πρὶν κέψῃ τὴν κατάλληλον κλάδον, ὁ παππούς ἀνάβε τὴν πίπαν του, ἐπὶ πολὺ ὠσφραίνεται τὸν καπνόν, καὶ ἐγελοῦσε με τὴν Γιαννάκη, ποῦ ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ ψυχός. Οἱ νεαροὶ κλάδοι, σκεπασμένοι με πάχνην, ἐστέκοντο ἀκίνητοι καὶ ἐπερίμεναν ποῖος ἐξ αὐτῶν θὰ ἀποθάνῃ. Ἀπὸ κάθε σωρὸν χιόνος, καὶ εἰς λαγὸς ὡς βέλος ἐπετοῦσεν. Ὁ παππούς πάντοτε ἐφώναξε « Πιάσ' τονε, πιάσ' τονε! "Ἀχ κολοβὲ διάβολε!»

Τὸν ἀποκοπέντα κλάδον ὁ παππούς ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν τῶν κυρίων, ἐκεῖ

δὲ ἀρχίζαν νὰ τὴν στολίζουν... Περισσότερον ὄλων διὰ τοῦτο ἐφρόντιζεν ἡ κυρία "Όλγα, ἡ ἀγαπητὴ εἰς τὴν Γιαννάκη. "Όταν ἀκόμη ἔξῃ ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη Πελαγία, καὶ ὑπηρετεῖ ὡς θαλαμηπόλος, ἡ "Όλγα Ἰγνάτιεβνα ἐφίλευε τὴν Γιαννάκην ζαχαρωτά, καὶ μὴ ἔχουσα τί ἄλλο νὰ κάμῃ, τὴν ἐδίδασκε νὰ ἀναγινώσκῃ, νὰ γράσῃ, νὰ λογαριάζῃ μέχρι τοῦ ἐκατῶν, ἐπίσης δὲ καὶ νὰ χορεύῃ κανδρίλλες. "Όταν δὲ ἡ Πελαγία ἀπέθανε, τὴν διθύθουν εἰς τὸ μαγειρεῖον, πλησίον τοῦ πάππου, καὶ ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον πρὸς τὸν ὑποδηματοποιὸν Ἀλάχιννα, εἰς Μόσχαν.

« Ἐλα, ἀγαπητέ μου παππού—ἐξηκολούθησεν ὁ Γιαννάκης—ὡς Χριστὸν σὲ παρακαλῶ, πάρε με ἀπὸ ἐδῶ. Λυπήσου με, τὴν δυστυχῆ ὄφρανον. "Όλοι με κτυποῦν. Φοβερά κεινὰ. Τέσῃν δὲ λύπην ἔχω, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ τὴν εἶπω. Πάντα κλαίω. Πρὸ ἡμερῶν ὁ κύριός μου με ἐκτύπησεν εἰς τὸ κεφάλι με ἓνα καλακέδι τόσο δυνατά, ὥστε ἔπεσα κάτω καὶ μετὰ δυσκολίας συνήλθα. Χαμένη εἶνε ἡ ζωὴ μου. Ζῶ χειρότερα καὶ ἀπὸ σκυλί. Προσκυνῶ προστὴ τὴν κυρία "Όλγα, τὸν μενὸφθαλμον Γεώργη καὶ τὸν ἀμαξά. Τὴν φουσαρμύνικά μου εἰς κανένα μὴ τὴν δώσῃς. Μένω ὁ ἕγγονός σου Ἰωάννης Ζουκῶφ. Ἀγαπητέ μου παππού, ἔλα.»

« Ὁ Γιαννάκης ἐδίπλωσεν εἰς τὰ τέσσαρα τὸ γραμμένον φύλλον χάρτου καὶ τὸ ἔθεσεν ἐντὸς φακέλου, τὴν ἐκείον εἶχεν ἀγοράσῃ τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἀντὶ καπικίου. Ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον, ἐθύθισε τὴν πένναν εἰς τὴν μελάνην καὶ ἔγραψε τὴν διεύθυνσιν: « Πρὸς τὸν παππού. Εἰς τὸ χωριό.»

« Ἐπειτα ἔξυσεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, ἐσκέφθη καὶ ἐπρόσθεσε: « Κωνσταντῖνον Μακάριτες.» Ἐυχαριστημένος ὅτι εἰς τίποτε δὲν τὸν ἡμπόδισαν νὰ γράψῃ, ἐφόρεσε τὸ καπέλλον του, καὶ χωρὶς νὰ ρίψῃ ἐπάνω του τὸ παλτό του, μόνον με τὸ ὑποκάμισον, ἔτρεξεν εἰς τὴν ἑδόν.

Οἱ ὑπηρετὰ ἐνὸς κρεοπωλείου, τοὺς ὁποίους τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχεν ἐρωτήσῃ, τοῦ εἶπαν ὅτι τὰς ἐπιστολάς

ρίπτουν εἰς τὰ γραμματοκιβώτια, ἐκεῖθεν δὲ διανέμονται εἰς ὅλην τὴν γῆν διὰ ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν με μεθυσμένους ἀμαξηλάτας καὶ ἡχηροὺς κώδωνας. Ὁ Γιαννάκης ἔτρεξεν εἰς τὸ πρῶτον γραμματοκιβώτιον καὶ ἔρριψε τὴν ἐπιστολήν.

Βαυκαλιζόμενος ἀπὸ γλυκείας ἐλπίδας, μετὰ μίαν ὥραν βαθέως ἐκοιμήτο... Εἶδεν εἰς τὴν ὕπνυν του θερμάστραν. Ἐπὶ τῆς θερμάστρας ἐκάθητο ὁ παππούς, ἔχων κρεμασμένους τοὺς γυμνοὺς πίδας του, καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐπιστολήν εἰς τὰς μαγειρίσας... Πλησίον τῆς θερμάστρας περιπατεῖ ὁ Βλοῦν, σείων τὴν οὐρὰν του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ ἐπὶ Π. Δ. Π.]

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΑ

Ἐπὶ Κροίσου, εὐρέθησαν ἐμοῦ εἰς τὰς Σάρδεϊς ὁ μυθεποιὸς Αἴσωπος καὶ ὁ σοφὸς Σόλων. Ἐκεῖ, λέγεται, ὁ Αἴσωπος εἶπε πρὸς τὸν Σόλωνα, ὅτι εἰς τοὺς βασιλεῖς πρέπει νὰ λέγωμεν τὰ εὐχάριστα.

— Οὐχὶ τὰ εὐχάριστα ἀλλὰ τὰ ἄριστα, ἀπήντησεν ὁ Σόλων, πρέπει νὰ λέγωμεν εἰς τοὺς βασιλεῖς, πρὸς τὸ συμφέρον καὶ αὐτῶν καὶ τῶν ὑπηκόων των.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 118ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὧων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου 1910.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 118ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον ἐγκεικρίμενον διὰ τὸ 1910, ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουσιν πρῶτον νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαιρῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, εἰρήσκατε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Α΄.)

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὀρισμένα διὰ τοῦ Μεγάλου Διαγωνισμοῦ, τὰ ὅποια εἰρήσκατε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον 5, ἀρθρον 2, § α', β', γ΄.)

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

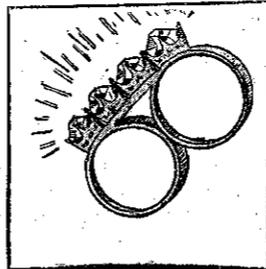
Χωριὸν ἐν μικρογραφίᾳ.

Ὁ κ. Γκράινερ, δημοδιδάσκαλος εἰς μικρὰν γερμανικὴν πόλιν, εἶνε ἐμπειροῦς μελισσοκόμος. Ἀνατρέφει μέγα πλῆθος μελισσῶν, καὶ διὰ νὰ τὰς στεγάσῃ, ἐξολοτεχνεῖ κυψέλας,—αὐτὴ εἶνε ἡ διασκεδάσις του,—ποῦ ἔχουν τὸ σχῆμα καὶ τὴν ὄψιν διαφόρων κτιρίων.

Οὕτως εἰς τὸν κήπον τοῦ κ. Γκράινερ, εἰς τὴν θέσιν τοῦ μελισσοκομείου του, βλέπει κανεῖς ἐν μικροσκοπικῇ χωρίον, μίαν χαριτωμένην πολίχνην ἐν μικρογραφίᾳ, εἰς τὴν ὅποιαν ὑπάρχει ἐν σχολεῖον, μία ταβέρνα, μία ἐκκλησία, ἓνας ἀνεμόμυλος καὶ διάφορα ἄλλα σπίτια καὶ σπιτάκια. Εἶνε δὲ οὕτω τοποθετημένα, ὥστε νὰποτελοῦν δρόμους, δρομίσκους, καὶ μίαν μικρὰν πλατεῖαν, με δενδράκια καὶ με βρύσιν!

Πρωτότυπον δακτυλίδι.

Τὸ δακτυλίδι, τὸ ὅποιον βλέπετε ἀπέναντι, παρηγγέλθη εἰς ἐν χρυσοχοεῖον τῆς Ν. Ὑόρκης ἀπὸ κάποιον πλοῦσιον κ' ἐφευρετικὸν Ἀμερικανόν. Εἶνε πολὺ πρωτότυπον, διότι ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο βέρας, κολλημένας μαζί, ὥστε νὰ περνοῦν δύο δάκτυλα ἀντὶ ἐνός. Ἐπιπλέον, τέσσαρες μεγάλοι ἀδάμαντες στολίζουν τὴν κοινὴν σφενδόνην τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ δακτυλιδίου, πράγμα τὸ ἔποιον ἀναβιάζει σημαντικῶς τὴν ἀξίαν του χωρὶς νὰ τοῦ ἐλαττώσῃ τὴν πρωτοτυπίαν.

Δυνατὴ ρευλάμα.

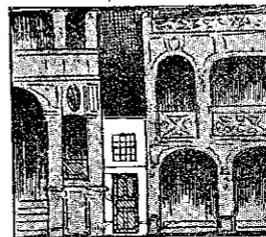

Τί εἶνε, νομίζετε ὁ ἀσχημάνθρωπος αὐτός ποῦ παριστάνει ἡ εἰκὼν; Εἶνε ἀπλοῦστατα μία ρευλάμα μυθιστορηματος. Ἡ παρισινὴ ἔφημερις «Matin» ἤρχισε πρὸ ὀλίγου νὰ δημοσιεῖ εἰς ἐπιφυλλίδα

νέον μυθιστόρημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Zigomar». Καὶ ὁ σχεδιαστὴς τῆς ἐξωγράφισε διὰ ρευλάμαν τὴν ἀνθρωπίνου βλέπετε, τοῦ ὅποιου ἡ μορφή,—μέτωπον, μάτια, μύτη, στόμα,—ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ γράμματα Z, I, G, O, M, A, R. Πολλὰς ἡμέρας πρὶν ἢ περιεργὸς εἰκῶν ἐδημοσιεύετο τακτικῶς εἰς τὴν ἔφημερίδα, ἕως ὅτου οἱ ἀναγνώσται τῆς ἔμαθαν περὶ τίνος πρόκειται.

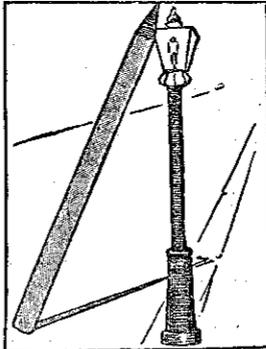
Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ρευλάμας συνεπιζητεῖται τώρα. Καὶ ἡ νέα γραφὴς «ONOTO» παριστάνεται εἰς τὰς ρευλάμας τῆς ὡς ἀνθρωπίνου, τοῦ ὅποιου τὰ μάτια ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ δύο πρῶτα O, ἐνωμένα με τὸ N εἰς σχῆμα ρυτίδων τοῦ μεσοφρύου, ἡ μύτη ἀπὸ τὸ T, καὶ τὸ στόμα ἀπὸ τὸ τελευταῖον O κάπως μεγαλύτερον.

Τὸ μικρότερον σπίτι τοῦ Λονδίνου.

Εἶνε αὐτὸ τὸ σπιτάκι, τὸ ἔποιον βλέπετε σφηνωμένον ἀνάμεσα ἐστὰ δύο μεγάλας πύργους τοῦ Park Place. Ἐχει ἐν μόνον πάτωμα, βάθος τριῶν μέτρων καὶ πρὸς τὴν μολίς 1 μέτρον καὶ 50 ἐκατοστῶν. Ὅλο τὸ σπίτι εἶνε μίᾳ κορτοῦλα καὶ ἓνα παραθυράκι. Εἰς τὸ κέντρον τῆς μεγαλύτερας πύλεως τῆς ἑξωρῶπης, μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐκείνον τῶν πελοριῶν οἰκοδομῶν, τὸ σπιτάκι αὐτὸ κάμνει πραγματικῶς ἰδιαίτερον ἐντύπωσιν, καὶ ἀξίζει τὸν κόπον καὶ τὴν τιμὴν... νὰ ἐπιδεικνύεται εἰς τοὺς περιηγητὰς μεταξὺ τῶν ἀξιοθεάτων τοῦ Λονδίνου!

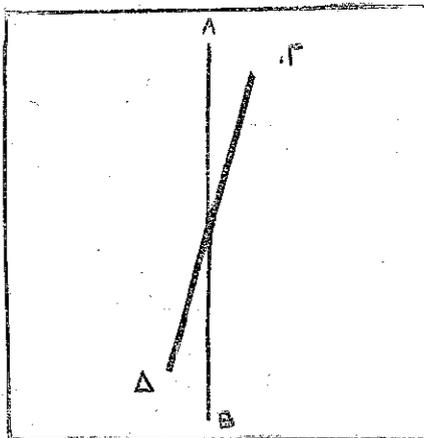
Τεράστιον μολύβι

Ἴδου ἓνα μολύβι, με τὸ ὅποιον οὔτε ὁ Γαργαντούδας οὔτε ὁ Λεβιάθαν δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ γράψουν! Διὰ νὰ κρίνετε περὶ τοῦ μεγέθους του, ἀρκεῖ ἡ συγκριτικὴ αὐτὴ εἰκὼν: Βλέπετε ὅτι συναγωνίζεται εἰς τὸ ὕψος με τὸ φανάρι τοῦ δρόμου! Τὸ ἀχρηστον αὐτὸ ἀλλὰ καὶ χρησιμώτατον πρᾶγμα, κατεσκευάσθη ὡς ρευ-

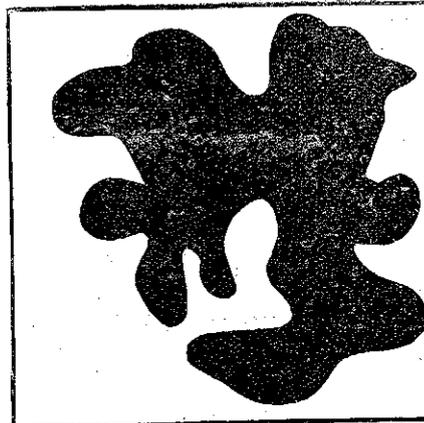
λάμα ὑπὸ ἐνὸς Ἀγγλικοῦ ἐργοστασίου γραφικῶν εἰδῶν, ἐκ τῶν μεγαλύτερων τοῦ κόσμου, τὸ ὅποιον φημίζεται κυρίως διὰ τὰ ὠρατὰ του μολυβδοκόνδυλα.

Ὀπτικὴ ἀπάτη.

Κρατήσατε τὴν εἰκόνα αὐτὴν ἐμπρὸς σας οὕτως ὥστε ἡ γραμμὴ AB νὰ εἶνε κάθετος. Ἀτενίσσατε τὴν ὀλίγον. Ἐπειτα ἀρχίσσατε νὰ κινήσῃ τὸ φύλλον, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω γωνίως. Θὰ ἴδῃτε τότε αὐτὸ τὸ παράδοξον. Ἡ μὲν γραμμὴ AB θὰ κινήσῃ πρὸς τὸν ὀρθογώνιον σας κανονικῶς, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἢ γραμμὴ ἕως ΓΔ θὰ φανῇ ἀποσπασμένη ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ κινουμένη μόνη τῆς ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ!

Ὁ Ἄσος Σπαθί.
(Παίγιον)

Ἀντιγράψατε ἐπὶ τετραγώνου χάρτου τοῦ ἰδίου ἀκριβοῦς σχήματος με τὸ τῆς εἰκόνης, τὴν κηλίδα αὐτὴν τῆς μελάνης. Διπλώσατε ἔπειτα τὸ τετράγωνόν σας κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ σκεπασθοῦν μερικὰ μέρη τῆς κηλίδος, καὶ με τὸ ἐπίλοιπον νὰ σχηματισθῇ ὁ ἄσος σπαθί.— Ἡ λύσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές. (Τὰ Παίγια αὐτὰ δὲν ὑπάρχονται εἰς τὰς Ἀσκήσεις.)

Τὸ ὠραιότερον καὶ χρυσιμώτερον ὄφρανον τοῦ νέου ἔτους
Εἶνε ὁ νέος τόμος τῆς "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", τοῦ 1909
 Με τὰς 424 σελίδας του—Με τὰς 350 εἰκόνας του—Με τὸν «Κοσμοκράτορα τοῦ Βῆρον—Με τὴν «Μαύρην Βασιλοπούλαν»—Με τοὺς «Ἐξαδέλφους Κορπανῶφ»—Καὶ με χίλια δύο ἄλλα.
 Τιμᾶται: ἈΔΕΤΟΣ δραχ. ἡ φε. κε. 8.—ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δε. ἡ φε. κε. 10.
 Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.
 Ὁ ἄδελφος τόμος τοῦ 1909 πωλεῖται ῥαμμένως (broche), με χρωμαιστὸν ἐξώφυλλον, ὡς τέλειον βιβλίον.

Ίδε τον Όδηγόν του Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών Συνηρομη- τοῦ, Κεφ Β'

ΜΙΚΡΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στό βράχος της Κολοκυθούς, μέσα σε κκα- πράσινο χωράφι, είδα περνώντας ένα πκλήρ, πολὺ παλιὸ ἔρημοκλήσι.

Χωρὶς σκεπή, σήμαντρο καὶ σταυρὸ, πολὺ λίγο μοιάζει σὰν ἐκκλησία. Παπαρῶνες καὶ μαργαρίτες ἀνθίζουν στοὺς παλῆους καὶ τρύ- πους τοῦ τοίχου.

Μέσα, ἡ μεγάλῃ εἰκόνα τῆς Παναγίας μετὸ Χριστό, ζωγραφισμένη ἔς ἕνα τοίχο ποὺ δὲν ἔπασεν ἀκόμα, φαίνεται καθαρά, πολὺ καθαρά, καὶ ἄς πέρασαν ἀπὸ πάνω της τόσοι καιροὶ καὶ τόσα χρόνια.

Μεγάλῃ ἡσυχία βασιλεύει γύρω, καὶ ὁ γα- λανὸς οὐρανὸς εἶνε ἡ μόνῃ σκεπὴ τῆς κρη- μισμένης αὐτῆς ἐκκλησίας.

Καὶ ὅμως, ὅταν βρεθῆς ἐκεῖ μέσα, μπρο- στά στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μετὸ τοῦ φτωχοῦ καὶ μισόδοστο κανδηλί, ἀνάμεσα ἔς ἐκείνους τοὺς χαλασμένους τοίχους, τοὺς γε- μάτους ἀγαθήματα, αἰσθάνεσαι στήν ψυχὴ σου ἕνα ιδιαίτερο αἶσθημα:

Μιά βαθειὰ εὐλάβεια, ἕνα μεγάλο θαυμα- σμὸ γιὰ τὴν παλαιά, τὴν ξεθαμμένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς, ποὺ εἶχε κοιμηθῆ ποῖος ἔφερε πῶσα χρόνια, τὴν νεκραναστημένη αὐτὴ Πνα- γαγία!

ΠΤΩΧΟΙ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ

Κτυπᾷ μεσημέρι, καὶ ὁ Κώστας τρέχει νὰ φέρῃ γρήγορα τὸ φαγητὸν ἐπὶ τὸν πατέρα του, ποὺ ἐργάζεται εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

«Ἄχ! τὸν καίμενο τὸν πατέρα, συλλογι- ζεται, πῶς θὰ με περιμένῃ, κι' ὄλο τρέχει.» Ἀλλὰ νάσου καὶ τὸν σταματᾷ ἕνα κορι- τσακί καὶ με ἀθάβειαν τὸν ἐρωτᾷ: «Ἐ! μι- κρέ, ποὺ πηγαίνεις;» — «Εἰς τὸ ἐργοστά- σιο, ἐπὶ τὸν πατέρα μου», ἀπαντᾷ ὁ Κώστας. — «Πφ! ὥστε ὁ πατέρας σου εἶνε πτωχὸς ἀφοῦ ἐργάζεται.»

— «Βέβαια, ἀπαντᾷ ὑπερφάνως ὁ μικρὸς, ὁ πατέρας μου ἐργάζεται, ὁ ἰδικὸς σου;» — «Μπα! ὁ μπαμπᾶς εἶνε πλούσιος, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐργασθῆ. Καὶ λαμβάνουσα ὕψος οἴκου: «Γιὰ σκέψου, καίμενε, τοὺ λέγει, τί δυστύχημα θὰ ἦτο διὰ τὸς πτωχοὺς, ἐάν ὄλοι οἱ πλούσιοι ἀπέθνησκον!»

— «Σκέψου καλλίτερα, τί δυστύχημα θὰ ἦτο διὰ τοὺς πλουσίους, ἐάν ὄλοι οἱ πτωχοὶ ἀπέθνησκον! Οἱ πλούσιοι γνωρίζουν νὰ κα- λοτρῶνουν, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουν νὰ μαγει- ρεῦν. Γνωρίζουν νὰ κατοικοῦν εἰς ὄρειαις οἰκίας, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουν νὰ τὰς οικοδο- μοῦν. Ὅστε βλέπεις, φανατισμένη μου, ὅτι ἐμεῖς οἱ πτωχοὶ πρέπει νὰ οἰκτείρωμεν τοὺς πλουσίους, καὶ ὄχι οἱ πλ.:σοὶ τοὺς πτωχοὺς!»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Βάρκα τοῦ Κανάρη

Η ΑΜΑΞΑ ΤΟΥ Μ. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

Μίαν φοράν, ἡ ἀμαξά μετὴν ἑποῖαν ἐτα- ξείδευεν ὁ Μέγας Φρειδερίκος ἀνετράπη.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀλλὰ τόσον ἐθύμωσεν ἐναντίον τοῦ ἀμαξᾶ του, ὥστε ὤρ- μωσεν ἐναντίον του με ὑφωμένον μπαστούνι διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ.

Ὁ ἀμαξᾶς ὅμως δὲν τὰ ἔλασεν. — Μεγαλειότατε, λέγει πρὸς τὸν βασιλέα, εἴθε ὁ μεγαλύτερος στρατηγὸς τῆς ἐποχῆς μης, καὶ ὅμως ἐλάσαστε πολλὰς μάχας. Ἐάν λοιπὸν ἐγὼ τῶρα ἔχασά μίαν, — καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορά ὕστερ' ἀπὸ τριάντα χρόνια ποὺ σὺς ὑπηρετῶ, — παρακλῶ τὴν Μεγαλειότητά Σας νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶμι δυσχερεστῆμένος ὅσον καὶ αὐτῆ.

Ὁ βασιλεὺς ἐγάλασε μετὴν ἀπόροπτον αὐτὴν σύγκρισιν, ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἀμα- ξᾶν καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ταξίδι του.

Δουκῆς Λάρας

Η ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΛΙΛΗΣ

Ἡ Λιλὴ ρωτᾷει: Πές μου, Κάθε ποῦ ξυπνᾷς, μητέρα, Ἐγὼ πρώτη δὲν οὐ λέγω Τὸ πρωὶ τὴν καλημέρα; — Ὅχι σὺ, ἀλλὰ ἡ πεσοῖα Σάν ξυπνήσω καὶ νιφθῶ, Ἐκεῖ ποῦ πῶο νὰ σκουπισθῶ, Βλέπω ἀπάνω «καλημέρα».

Ἡ Λιλίκα δὲν τὰ χάνει, Εἶνε ἔξυπνη πολὺ. Κάτω ἀπὸ τὸ «καλημέρα», Πιάνει καὶ κεντᾷ «Λιλή» Κ' ἔτσι ὅταν τὸ πρωὶ Θὰ σκουπίζεται ἡ μητέρα, Πρωτὴ ἀπ' ὄλους ἡ Λιλὴ Θὰ τῆς λέγει καλημέρα!

Σημαιοφόρος Ἑλλην

Η ΤΙΜΗ ΞΕΝΟΣ ΑΓΡΙΟΥ

Κατὰ τὸν Γαλλικὸν πόλεμον ἐν Ταϊτῇ, ὁ ναύαρχος Βρουά (Brouat), διοικητῆς τῶν Γαλ- λικῶν δυνάμεων, ἐξεκλούμεν μίαν ἡμέραν εἰς ἕνα ποτάμιον τοῦ εσωτερικοῦ τῆς γῆσου. Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἦτο κρυμμένος εἰς ἀρχηγὸς ἔχθρὸς. Ὅταν ἡ εἰρήνη συνωμο- λογήθη, ὁ ἔχθρὸς οὗτος μετέβη νὰ εὕρῃ τὸν ναύαρχον, καὶ τῷ ἀπέδειξεν ὅτι ἐπὶ δύο ὥρας ὀλοκλήρως ἐκράτει τὴν ζωὴν του εἰς τὰς χεῖρας του. — Διατί λοιπὸν δὲν τὴν ἀφήρε- σες, τὸν ῥηρώτησεν ὁ Βρουά. — Νὰ σὲ δολο- φονοῦσα! ἀπεκρίθη ὁ ἄγριος, θὰ ζῆμιον κα- τήχημένος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων τῶν συντρόφων μου!

Αἰωδωνάος

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

Διδασκὸς τις ἰατρὸς εἶχεν ἰατρεῦσαι ἕν παι- διον ἀπὸ μακρὰν καὶ ἐπικίνδυνον ἀσθένειαν. Ἡ μητέρα τοῦ παιδίου, εὐγνωμονοῦσα, πα- ρουσίασθη μίαν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ εἶπεν:

Ἰατρά, εἶνε εἰς τὸν κόσμον δηηρῶσαι ποῦ δὲν δύναται τις ποτὲ νὰνταμείψῃ. Θὰ σὺς χρεωστῶ χάριν ἐάν δεχθῆτε τὸ χρηματοφυ-

λάκιον τοῦτο, ποῦ σὺς τὸ ἐκέντησα ἐπίτηδες εἰς ἐνδειξὴν ἐγνωμοσύνης. — Κυρία μου, ἀ- πῆντησεν ὁ ἰατρὸς ἀποτόμως, ἡ ἰατρικὴ δὲν εἶνε αἰσθηματολογία! τὰ μικρὰ αὐτὰ δῶρα εἶνε ἴσως καλὰ διὰ νὰ συντηροῦν τὴν φιλίαν, ἀλλὰ δὲν συντηροῦν τὰ σπῖτα μας. Αἱ φρον- τίδες μου ἐγνοῶ νὰ πληρωθῶν με χρήμα. — Ἀλλὰ, ἰατρά, ὄρισθε μίαν τιμὴν. — Δύο χι- λιᾶδας, κυρία.

Ἡ κυρία ἐξάγει τότε ἀπὸ τὸ χρηματοφυ- λάκιον πέντε τραπέζιτικὰ γραμμάτια τῶν χιλίων δραχμῶν, δίδει τὰ δύο εἰς τὸν ἰατρὸν, ἐπαναθέτουσα δὲ τὰ ἄλλα τρία εἰς τὸ χρη- ματοφυλάκιον, χαίρετὰ εὐγενῶς καὶ ἀπέρ- χεται.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ἐξόριστος Ἀτθίς

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ὁ καλλιφης Ἐσάμ, ὁ ὁποῖος ἔνεκα τῆς σκληρότητός του, εἶχε καταστῆ τὸ φόβη- τρον τῶν ὑπηκόων του, διέτρεχεν ἡμέραν τινα ἄνευ ἀκολουθίας τὰς ἀχανεῖς ἐξοχὰς τοῦ κράτους του. Καθ' ἑδὸν συναντᾷ ἕνα Ἄ- ραθα τῆς ἐρήμου καὶ τῷ λέγει: «Φίλε, θὰ ἤθελα νὰ μάθω ἀπὸ σέ, τί ἀνθρώπος εἶνε αὐτὸς ὁ Ἐσάμ, διὰ τὸν ὁποῖον λέγουν τόσα πολλὰ. — Ὁ Ἐσάμ, ἀπαντᾷ ὁ Ἄραφ, δὲν εἶνε ἀνθρώπος, εἶνε τίγρις, εἶνε τέρας. — Διατί τὸν κατηγοροῦν; — Αἱ ἕνα σωρὸν ἐγ- κλήματα: ἔχει ποιεῖθ μετὸ τοῦ αἵμα ἐνὸς ἐ- κατομμυρίου ἀνθρώπων καὶ πλέον. — Τὸν εἶ- δες ποτὲ; — Ὅχι. — Ἐ! λοιπὸν κῦτταξέ με, ὁμολεῖς εἰς τὸν Ἐσάμ. — Ὁ Ἄραφ, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν παραμικροτέραν ἐκπληξίν, τὸν παρατηρεῖ ἀπευθὺς καὶ τῷ λέγει ὑπερηφά- νως: «Καὶ σεις, εἰσεύρετε ποῖος εἶμι; — Ὅχι. — Κατάγομαι ἐκ τῆς οἰκίαν ἐκείνης τῆς Ζοβαῖρ, τῆς ὁποίας ἕκαστος ἀπόγονος γίνε- ται τρελλὸς μίαν φοράν τὸ ἔτος: ἡ ἡμέρα τῆς τρέλλας μου, εἶνε ἀκριβῶς ἡ σημερινή. Εἰς τὸν Ἐσάμ ἤρρεσεν ἡ εὐφυρῆς αὐτῆ δικαιο- λογία καὶ τὸν συνεχώρησε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Γλυκεῖα Πατριδα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας. Ἡ Διδασκαλίσα: — Λέγε, σὺ, Γεωργίτσα, τί ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι ἀφοῦ βγήκαν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν; Ἡ Γεωργίτσα: — Ἐκάθησαν νὰ στεγνώ- σουν, κυρία.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

**

Μία κυρία, ἐν ᾧ ἔγραφεν ἐπιστολὴν πρὸς φίλην τῆς, ἀντελήθη ὅτι μικρὸς ἀδιάκριτος τὴν ἀνεγίνωσκεν ἄνωθεν τῶν ὀμων τῆς.

Τότε προσέειπε: «Ἦθελα νὰ σοῦ γράψω καὶ πολλὰ ἄλλα, ἀλλὰ ὁ Μ. εἶνε ἀποπίσω μου καὶ τὰ διαβάσει ὄλα.»

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἀνεκράξεν ὁ ἀδιάκρι- τος ἔγῳ δὲν εἰδάβατα τίποτε! Ἐστᾶλη ἐπὶ τῆς Γλυκεῖας Πατριδος

Ὁ παρὼν Ὁδηγὸς καταργεῖ πάντα προηγούμενον

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

[Πᾶς συνδρομητῆς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλεῖται νὰ ἀναγνώσῃ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ δώδεκα κεφάλαια τοῦ παρόντος Ὁδηγοῦ, διὰ νὰ συμμορφῶνται ἐκάστοτε μετὰ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Κανονισμὸς τῶν Ψευδώνυμων

1.—Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως καὶ τὰ δέλεφια των, διὰ νὰ εἰσποροῦν νὰ λαμβά- νουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, ἦτοι εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, τοὺς Διαγωνι- σμοὺς, τὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν κτλ.—πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἔχουν ψευ- δώνυμον.

2.—Ἐκάστον συνδρομητοῦ ἡ συνδρομη- τρίας ΠΕΝΤΕ μόνον ἀδέλφια δικαιούνται νὰ λάβουν ψευδώνυμον. Ἦτοι, ἐκάστη συνδρομῆ δὲν δίδει δικαίωμα εἰς περισσότερα τῶν ἑξ ἐν ὄλφ ψευδώνυμων.

3.—Διὰ νὰ λάβῃ τις ψευδώνυμον, εἴτε συν- δρομητῆς, εἴτε ἀδελφός του, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ 1 φράγγον ὡς δικαίωμα ἐνὸς ἔτους, ἀρχομένου τῆν 1 Δεκεμβρίου καὶ λήγοντος τῆν 30 Νοεμβρίου. Ὅποτε καὶ ἂν λάβῃ τις ψευδώνυμον, εἴτε εἰς τὴν ἀρχὴν, εἴτε εἰς τὸ μέσον, εἴτε καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, τὸ δικαίωμα του λήγει τῆν 30 Νοεμ- βρίου, ὥστε τὸ ἐπόμενον ἔτος μετὰ τὴν ἀνανέω- σιν τῆς συνδρομῆς του πρέπει νὰ πληρώσῃ καὶ πάλιν 1 φράγγον, εἴτε διὰ νὰ κρατήσῃ τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ προηγού- μενον ἔτος, εἴτε διὰ νὰ τὸ ἀλλάξῃ.

4.—Ἐὰν συνδρομητοῦ τινος, ἔχοντος ψευ- δώνυμον, λήξῃ ἡ συνδρομὴ του πρὸ τῆς 30ῆς Νοεμβρίου καὶ δὲν τὴν ἀνανεώσῃ ἐγκαιρῶς, λήγει συγχρόνως καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ ψευδωνύμου του, καθὼς καὶ τῶν ψευδωνύμων τῶν ἀδελ- φῶν του.

5.—Ἐὰν δικαιούχος τις θελήσῃ νὰλλάξῃ ψευδώνυμον ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἦτοι πρὶν λήξῃ τὸ δικαίωμα του, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ πάλιν 1 φράγγον. Ἄλλ' ἐγνοεῖται ὅτι καὶ τοῦ νέου του ψευδωνύμου ἡ ἰσχὺς λήγει τῆν 30 Νοεμ- βρίου, ὥστε καὶ ἂν ἐγίνεν ἡ ἀλλαγὴ.

6.—Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ διατηρήσῃ τὸ ψευδῶ- νυμόν του καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ὀφεί- λει νὰ τὸ ἀνανεώσῃ μέχρι τῆς 1ης Ἰανουα- ρίου τοῦ βραδύτερου. Ἄλλως θεωρεῖται ἀδέ- σποτον καὶ δίδεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα αὐτὸ.

7.—Ἐκτὸς ἀπὸ τοῦς συνδρομητὰς καὶ τὰ δέ- λεφια των, ἕως πάντες, οὐδεὶς ἄλλος εἰμπο- ρεῖ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον καὶ δι' αὐτοῦ νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδι- κοῦ. Οἱ ἀπλοὶ ἀγορασταὶ, οἱ λαμβάνοντές τὸ φύλλον διὰ τῶν πρακτόρων, οὐδὲν δικαίωμα ἔχουν. Διὰ τὸ ἀποκτήσασιν ταυτοῦ, πρέπει νὰ ἔγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦλάχιστον διὰ μίαν τριμηθίαν, καὶ τότε νὰ πληρώσασιν ἕν φράγ- γον διὰ νὰ λάβουν ψευδώνυμον.

8.—Τὸ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ δικαιούχου ψευδώνυμον πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας. Δύναται ὅμως νὰ προτείνῃ τις πολλὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του, ἀ- ναθῆτον εἰς τὴν Διάπλασιν τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταλληλοτέρου.

9.—Ὁ δικαιούχος διὰ τὸν ὁποῖον ἐνεκρίθη ψευδώνυμον, ὀφείλει νὰ τὸ σημειῶνῃ πάντοτε πληρῶν τοῦ ὀνόματός του εἰς πᾶν ἑ,τι στέλλει πρὸς τὴν Διάπλασιν. Ὄνομα καὶ ψευδώνυμον πρέπει νὰ εἶνε ἀχώριστα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητῶν

1.—Εἰς ἕκαστον φύλλον τῆς Διαπλάσεως μία σελίς διατίθεται πάντοτε πρὸς δημοσίευ- σιν ἔργων τῶν συνδρομητῶν τῆς. Ἡ σελίς αὕτη ὀνομάζεται «Σελίς Συνεργασίας Συν- δρομητῶν» ἢ ἐπὶ τὸ συντομώτερον «Σ.Σ.Σ»

2.—Πᾶς συνδρομητῆς εἰθίσιος, προκληρω- μένος, ἔχων ψευδώνυμον, (καὶ τὰ δέλεφια του ἐπίσης), δικαιούται νὰ στέλλῃ ἐκάστοτε πρὸς δημοσίευσιν διηγηματικά του, ποιηματικά, ἱστο- ρικὰ καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα, ἠθικά, περιγραφὰς κτλ. κτλ. πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα. Ἐκ τούτων ἡ Διάπλასιν ἐκλέγει τὰ ὀραιότερα, τὰ καταλληλοτέρα καὶ τὰ δημοσιεύει δω- ρεῶν, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος τῆς κα- θερωμένης Σελίδος.

3.—Περὶ τῶν ἀπορριπτομένων ἢ ἐγκρινο- μένων, ἡ Διάπλასιν εἰδοποιεῖ ἀμέσως τοὺς ἀποστολεῖς εἰς ἰδιαιτέραν στήλην τῆς Ἀλ- ληλογραφίας τῆς. Εἶνε ὅμως ἐλευθέρως νὰ δημοσιεύῃ τὰ ἐγκρινόμενα μόνον ὅποτε εἰμπο- ρεῖ, ὅποτε τῆς χρειάζονται καὶ ἐφ' ὅσον δὲν παρουσιάζονται ἐν τῷ μεταξῷ ἄλλα καλλίτερα καὶ προτιμώτερα.

4.—Κάθε κομμάτι στελλόμενον διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίη τοὺς 30 στί- χους στήλης τῆς Διαπλάσεως, ἢ τὰς 200 λέ- ξεις. Τὰ συντομώτερα προτιμῶνται. Τὰ ὑπερ- βαίνοντα τὸ μέτρον τῶν 200 λέξεων ἀποκλεί- ονται, ὅσον ὅρατα καὶ ἂν εἶνε.

5.—Κάθε κομμάτι στελλόμενον διὰ τὴν Σ. Σ.Σ. πρέπει νὰ εἶνε γραμμῶν μόνον του, μίαν μόνον ὄμιν τοῦ φύλλου. Ἐκτὸς τοῦ τί- τλου του, πρέπει νὰ φέρῃ ἄνωθεν τὸν γενι- κὸν τίτλον «Διὰ τὴν Σ.Σ.Σ.» νὰ εἶνε δὲ ὑπο- γεγραμμένον καὶ μετὰ τὸ ὄνομα καὶ μετὰ τοῦ ψευδῶ- νυμου τὸ ἄποστολεῖς.

6.—Προθεσμίαι καὶ ὄριον δὲν ὑπάρχει. Ἀ- ποστολαὶ ἐκάστοτε διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. εἶνε δε- κταὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ ὑπὸ παντός συν- δρομητοῦ καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς συ- δρομῆς του.

7.—Εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. ὑπάγονται καὶ τὰ Παι- δικὰ Πνεύματα, περὶ ὧν κατωτέρω.

8.—Ἐκτὸς τῶν διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. ἐγκρινο- μένων, καὶ διὰ τὴν στήλην τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, περὶ ὧν κατωτέρω, ὁ Συνδρομη- τῆς οὐδὲν ἄλλο ἔχει δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν Διάπλασιν δωρεῶν. Ἐπὶ πληρωμῇ δὲ μόνον Μικρᾶς Ἀγγελίας. (Ἴδε Κεφ. Ζ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Παιδικὰ Πνεύματα καὶ Πνευματι- καὶ Ἀσκήσεις

1.—Ἡ σύνταξις τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει δη- μοσιευομένων Παιδικῶν Πνευμάτων, εἶνε ἀ- ναθεθεμένη ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς δικαιού- χους συνδρομητὰς τῆς. Πᾶς ἔχων ψευδώνυμον δύναται νὰ στέλλῃ πρὸς δημοσίευσιν Παιδικὰ Πνεύματα, ἐφ' ὧν ἡ Διάπλასιν ἐκλέγει τὰ κα- ταλληλοτέρα, ἐκ τούτων δὲ δημοσιεύει εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. διὰ μίληρον ὅσα τῇ ἐπιτρέπει ἐκά- στοτε ὁ χῶρος.

2.—Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα πρέπει νὰ γρά- φωνται εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς. Ἄνωθεν πρέπει νὰ ἐπιγρά- φωνται: Παιδικὰ Πνεύματα στελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὴν Διάπλασιν ὑπὸ τοῦ δεῖνα ἔργα πρωτότυπα τοῦ στέλλοντος, ἀδημοσί- ευτα καὶ ὄχι ἀντιγραφὰ ἐξ ἄλλων, δημοσι- ευθέντων ἐν τῇ Διαπλάσει ἢ ἄλλοιχοῦ.

3.—Ὅς πρὸς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, καὶ τούτων ἡ σύνταξις εἶνε ἀποκλειστικῶς ἀναθεθεμένη εἰς τοὺς δικαιούχους συνδρομη- τὰς ὡς ἐξῆς: Κατ' ἔτος προκηρῶσονται δύο Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Πνευματι- κῶν Ἀσκήσεων, με ὄρους, οἱ ὁποῖοι προ- κηρῶνται εἰς τὴν σχετικὴν προ- κηρῶσιν. Αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, αἱ βρα- βευόμεναι ἢ ὀπωσθήποτε διαπρέπουσαι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τούτους, δημοσιεύονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ παρὰ τοὺς ὄρους τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ, δὲν λαμβάνονται διόλου ὄπ' ὄμιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Διαγωνισμοὶ Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

1.—Ἡ Διάπλასιν προτείνει κατ' ἔτος τρεῖς Διαγωνισμοὺς πρὸς εὑρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς αὐτὴν δημοσιευομένων Πνευματικῶν Ἀ- σκήσεων, ἦτοι ἕνα Διαγωνισμὸν Λύσεων κατὰ τετραμηθίαν.

2.—Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Δια- γωνισμοὺς τῶν Λύσεων διαπρῶνται εἰς τρεῖς τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των:

α'. Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν ὑπάγονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις 11 ἐτῶν συμπελη- ρωμένων.—β'. Εἰς τὴν Μεσοίαν Τάξιν ὑπά- γονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 12—15 ἐτῶν συμ- πεληρωμένων.—γ'. Εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τά- ξιν κατατάσσονται οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι ληρμονοῦν νὰ σημειώσουν τὴν ἡλικίαν των.

3.—Αὕτης, σημειῶνται ψευδῆ ἡλικία διὰ νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν Τάξιν τὴν ὁποῖαν θὰ ἤθελεν αὐτός, ἐάν ἀνυπαλάσῃ, ἀποκλείεται ἐντελῶς τοῦ Διαγωνισμοῦ.

4.—Αἱ λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκή- σεων ἐκάστον φολαδίον πρέπει νὰ στέλ- λωνται ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθε- σμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶνε αὐτὰ δεκταὶ, καὶ ἦτις σημειοῦνται πάντοτε εἰς ἕκαστον φύλ- λον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφίδα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

5.—Οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τοὺς Δια- γωνισμοὺς τῶν Λύσεων, ὀφείλουν νὰ γράφουν τὰς Λύσεις των ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου ἐυρι- σκομένου πρὸς τοῦτο ε

σης, όταν δύο ή περισσότερων φυλλαδίων Δύσεις είνε γραμμένα από τους έφ' ενός και τοῦ αὐτοῦ φύλλον χάριτος, μόνον αὐ τοῦ ενός φυλλαδίου λογίζονται, αἱ δὲ λοιπαὶ ἀπορρίπτονται.

7.—Αἱ ἐπὶ τοῦ ἰδιαίτερου Χάρτου τῶν Δύσεων γραμμένα λύσεις, διὰ δὲ οὐκ ἀποδέονται ὑπὸ ἐπιστολῆς, ἐπιτρέπεται νὰ στέλλωνται ἐντός ἀνοικτοῦ φακέλλου μὲ πεντάλεπτον μόνον γραμματόσημον. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης νὰ σταλοῦν αἱ λύσεις δύο ἢ περισσότερων φυλλαδίων διαμίας, ἐντός τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, εἴν ὁ λύτης εἴνε βέβαιος ἐπὶ τῷ φάσει πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιστέρου φυλλαδίου.

8.—Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἐξῆς:

α'.—Ἐἰς τὴν Μεγάλῃν Τάξιν: Ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν ὀρθῶν λύσεων ἀντιπροσωπεύοντα τὰ ἑκτὰ τοῦλάχιστον δέκατα (8/10) τοῦ ἑλῶ ἀριθμοῦ, ὁρῶν δὲ λύσεις θεωροῦνται αὐ συμφωνοῦσαι καθολικῶς πρὸς τὰς ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευόμενας, εἴνε ὑποφῆφοι διὰ τὸ Πρῶτον βραβεῖον, καὶ ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου εἷς. Οἱ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς Ἰσοῦμοι, ἀλλ' ἀνευ ἀμοιβῆς ἄλλης ἐκτός τῶν ἀναλόγων κατὰ τὴν § 9 Εὐσήμων (Ἰδε Κεφ. 5', § 10 καὶ 11.)

β'.—Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν Δύσεων ἕως τὰ ἑκτὰ δέκατα τοῦ ἑλῶ (7/10), εἴνε ἑλῶ ὑποφῆφοι διὰ τὸ Β' βραβεῖον. Δύο ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ Ἰσοῦμοι, ὡς ἄνω.

γ'.—Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν Δύσεων ἕως τὰ ἑξ δέκατα τοῦ ἑλῶ (6/10), εἴνε ἑλῶ ὑποφῆφοι διὰ τὸ Γ' βραβεῖον. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ Ἰσοῦμοι, ὡς ἄνω.

δ'.—Ἐπανοὶ λαμβάνουν ἐκ τῶν ἐπομένων οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ἐλιγωρηθῶς τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, τὰς ὅποιας εἴρει ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων Γ' βραβεῖον.

ε'.—Ἐὐφημοὶ Μνείαι λαμβάνουν ἐκ τῶν ἐπομένων οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωρηθῶς τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων, τὰς ὅποιας εἴρει ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων Ἐπανοῦ.

ζ'.—Ἐἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν: Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Μὲ τὴν διαφοράν ὅτι οἱ ὑποφῆφοι διὰ τὸ Α' βραβεῖον ἀρκεῖ νὰ ἔχουν μόνον τὰ ἑπτὰ δέκατα (7/10) τοῦ ἑλῶ ἀριθμοῦ τῶν λύσεων, διὰ τὰ Β' βραβεῖα μόνον τὰ ἑξ δέκατα (6/10), καὶ διὰ τὰ Γ' βραβεῖα μόνον τὰ πέντε δέκατα (5/10).

η'.—Ἐἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν: Πάλιν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἄλλ' ὄχι ὑποφῆφοι διὰ τὸ Α' ἀρκεῖ νὰ ἔχουν τὰ πέντε δέκατα (5/10) τοῦ ἑλῶ ἀριθμοῦ τῶν λύσεων, διὰ τὰ Β' τὰ τέσσαρα δέκατα (4/10), καὶ διὰ τὰ Γ' τὰ τρία δέκατα (3/10).

θ'.—Οἱ λαβόντες εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς τῶν Δύσεων ἐν οἰονδήποτε βραβεῖον εἰς οἰονδήποτε ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύνανται νὰ διαγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον, εἴτε εἰς τὴν ἴδιαν τάξιν εἴτε εἰς ἀνωτέραν, καὶ τίθενται τιμητικῶς ἐκτός Διαγωνισμοῦ, εἴν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεων τῶν τοῦ παρεχθὲ τὸ δικαιώμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον, οὐχὶ δὲ εἰς ἀνώτερον βραβεῖον ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἔλαβον ἄλλοτε.

9.—Κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Εὐσήμων, ἐκτός τῶν ἀναλογοῦντων εἰς ἕκαστον δυνάμει τοῦ ποσοῦ τῶν λύσεων τοῦ, τῷ προστίθενται καὶ ἄλλα ἀκόμη εὐσημία, εὐσημία ἐπινοῆς, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῶν φυλλαδίων τῶν ὅποιον ἔστειλε λύσεις. Ἡ ἀναλογία αὕτη εἴνε ἐν εὐσημίον ἐπὶ πλέον δι' ἐκάστην πριάδα φύλλον. Οὕτως ὁ στείλας λύσεις ἑλῶ τῶν φυλλαδίων τῆς τετραμηνίας, ἀδιάφορον πόσας ἐξ ἐκάστου, λαμβάνει ἐξ εὐσημίας ἐπινοῆς ἐπὶ πλέον ὁ στείλας λύσεις 12 φυλλαδίων μόνον, λαμβάνει ἐπὶ

πλέον 4 εὐσημία ἐπινοῆς, καὶ οὕτω κατ' ἐξῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Κυριακὰ τῆς Διαπλάσεως καὶ ἄλλοι Διαγωνισμοὶ

1.—Αἱ λεγόμενα Κυριακὰ τῆς Διαπλάσεως εἴνε εἶδος Διαγωνισμοῦ. Δίδεται ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως μία Ἐρωτήσις, εἰς τὴν ἑποῖαν οἱ φίλοι τῆς ἀπάντησιν δι' ἐπιστολῶν ἐντός ὀρισμένης προθεσμίας. Ἡ κρίσις ἐπὶ τῶν ἀπάντησεων δημοσιεύεται ἐκτενῶς καὶ εἰκονογραφημένῃ πλουσίως.

2.—Αἱ ἐπιστολαὶ, αἱ περιέχουσαι τὴν ἀπάντησιν, πρέπει νὰ μὴ γράφονται ἐπὶ ἄλλο ἐκτός αὐτῆς καὶ νὰ ἐπιγραφῶνται ὡς ἐξῆς: Ἀπάντησις εἰς τὴν (τάδε) Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως, νὰ εἴνε δὲ ὅσῳ τὸ δυνατόν σύντομοι.

3.—Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος.—Δίδεται ὡς θέμα μία παροιμία ἢ μία εἰκὼν, ἢ σειρά εἰκόνων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ζητεῖται νὰ γραφῇ διήγημα. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἐκαστοτε λεπτομερῶς, μετὰ τῶν εἰκόνων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑποῖων πρόκειται νὰ γραφῇ τὸ διήγημα.

4.—Διαγωνισμὸς Ψευδωνύμων.—Κατ' ἕτος βραβεύεται τὸ καλλίτερον ψευδώνυμον διὰ Δημογραφίματος πάντων τῶν συνδρομητῶν. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἐπίσης κατὰ τὴν προκήρυξιν λεπτομερῶς.

5.—Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος ἢ τοῦ πρὸς ἔγγραφὴν νέων συνδρομητῶν, καὶ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσήμων.—Περὶ τῶν Διαγωνισμῶν τούτων ἴδε Κεφ. 5' καὶ θ'.

6.—Γίνονται ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι Μικροὶ Διαγωνισμοί, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἴνε: Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας, Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ποιήματος, Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως, (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀγγλικοῦ, γερμανικοῦ), Διαγωνισμὸς Δευνῶν Δέξεων, κτλ. Τῶν Διαγωνισμῶν τούτων προκηρύσσονται ἐκαστοτε τὰ θέματα καὶ ὀρίζονται λεπτομερῶς ἐν τῷ φύλλῳ οἱ ὅροι, οἱ ὅποιοι εἴνε ἄλλοτε ἄλλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Τὰ βραβεῖα καὶ τὰ Εὐσημία

1.—Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως διαιροῦνται εἰς μεγάλους καὶ εἰς μικροὺς. Μεγάλου Διαγωνισμοὶ εἴνε 3 Διαγωνισμοὶ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Δύσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Διηγήματος, αἱ Κυριακὰ τῆς Διαπλάσεως καὶ ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Ψευδωνύμων. — Μικροὶ Διαγωνισμοὶ εἴνε 4 τῆς Ζωγραφικῆς, τῆς Φωτογραφίας, τῆς Καλλιγραφίας, τῶν Δευνῶν Δέξεων, κτλ.

2.—Εἰς τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς: α'.—Ὁ τυχὼν Α' βραβεῖον λαμβάνει τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον τοῦ, ὅταν εἴνε διήγημα, ἢ Πνευμ. Ἀσκήσις, ἢ ἀπάντησις Κυριακῆς) 2) δημοσιεύεται ἢ ΕΙΚΩΝ τοῦ εἰς τὴν Διάπλαιαν, ἂν στείλῃ μίαν τοῦ φωτογραφίαν, εἴτε μὲ τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐβραβεύθη, εἴτε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ, ἂν δηλώσῃ ἐπὶ ἐπιθυμῆ νὰ γίνῃ χρήσις τοῦ ὀνόματός του) 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τρεῖς τόμους Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου, ἐκ τῶν τιμημένων ἀντὶ δραχμῆς, κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

β'.—Ὁ τυχὼν Β' βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον δύο τόμους τῆς Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμημένων ἀντὶ δραχμῆς.

γ') Τέλος ὁ τυχὼν Γ' βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμημένων ἀντὶ δραχμῆς.

3.—Εἰς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς: α'.—Ὁ τυχὼν Α' βραβεῖον λαμβάνει τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται τὸ

βραβευθὲν ἔργον τοῦ, ὅταν εἴνε Ζωγραφικὴ, Φωτογραφία ἢ Καλλιγραφία, πιστὸν φωτογραφικὸν πανομοίωτον αὐτοῦ) 2) δημοσιεύεται ἢ ΕΙΚΩΝ τοῦ εἰς τὴν Διάπλαιαν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Α' βραβεῖου τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν) 3) λαμβάνει ὡς δῶρον τὰ τρία τομῖδια τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος (Α', Β', Γ') τὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως. β'.—Ὁ τυχὼν Β' βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον δύο τομῖδια Παιδικοῦ Πνεύματος κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

γ'.—Τέλος ὁ τυχὼν Γ' βραβεῖον λαμβάνει ὡς δῶρον ἕν τομῖδιον Παιδικοῦ Πνεύματος κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

4.—Τὰ βραβεῖα δὲν ἀνταλλάσσονται. Ὁ δικαιούμενος π. χ. νὰ λάβῃ τρεῖς τόμους Διαπλάσεως Α' Περιόδου, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἄλλο τι ἀντ' αὐτῶν ἴσης ἢ καὶ κατωτέρας ἀξίας. Ἡ σχετικὴ περὶ ἀποστολῆς τῶν βραβεῖων ἀίτησις πρέπει νὰ γίνῃ ἐντός τριῶν μηνῶν τὸ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ.

5.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος, θεωρούμενος ὡς ἔκτακτος, ἔχει ἰδιαίτερα ὄλους βραβεῖα, ὀρίζόμενα ἐκαστοτε εἰς τὴν Προκήρυξιν.

6.—Ἀθρόον βραβεῖον λέγεται ἐν ἑξαμερικὸν βραβεῖον ἰσοδυναμῶν μὲ Α' βραβεῖον Μεγάλου Διαγωνισμοῦ, τὸ ὅποιον ἢ Διάπλαισις ἀπονέμει εἰς τὸν συνδρομητῆν, ὡς ἀπονομή τῶν κατωτέρων βραβεῖων, τὰ ὅποια ἔπιλαβε διαγωνιζόμενος ἐκαστοτε εἰς τοὺς διαφόρους Διαγωνισμοὺς τῆς. Πρὸς τοῦτο, εἰς τὰ βραβεῖα πάντων ἀνεξαρτήτως τῶν Διαγωνισμῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, ἐδόθησαν αἱ ἐπονομαστικαὶ ἀξίαι.

α'.—Τὸ Α' βραβεῖον ἰσοδυναμῆ μετὰ τὴν μονάδα (32/32).

β'.—Τὸ Β' βραβεῖον ἰσοδυναμῆ μετὰ τέσσαρα τριακοστὰ δευτέρου τῆς μονάδος (4/32).

γ'.—Τὸ Γ' βραβεῖον ἰσοδυναμῆ μετὰ δύο τριακοστὰ δευτέρου τῆς μονάδος (2/32).

δ'.—Ὁ δὲ Ἐπανοὶ ἐν γένει ἰσοδυναμῆ μετὰ ἑν τριακοστὸν δευτέρου τῆς μονάδος (1/32).

7.—Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1899, ἦτοι ἀφ' οὗ ἰδρῆθη τὸ Ἀθρόον, τηρεῖται ἰδιαίτερον Βιβλίον τῶν βραβευομένων, εἰς τὸ ὅποιον σημειοῦνται, διὰ τῶν ἰσοδυναμῶν ἀριθμῶν, τὰ βραβεῖα. Καὶ ὅταν οἱ ἀριθμοὶ τῶν βραβεῖων, τὰ ὅποια ἔλαβεν ὁ συνδρομητῆς κατὰ τὸ διάστημα ἐνός ἢ περισσότερων ἐτῶν, δώσωσι ἄριστον ἴσον μετὰ τὴν μονάδα (1), εἰς τὸν συνδρομητῆν τούτου ἀπονέμεται τὸ Ἀθρόον βραβεῖον ἅμα τῇ αἰτίσει τοῦ. Ὅστε ἀπαραιτήτων εἴνε τοιοῦτον βιβλίον νὰ κρατῆ καὶ ἕκαστος συνδρομητῆς διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ, καὶ νὰ σημειῖται εἰς αὐτὸ τὰ βραβεῖα, τὰ ὅποια λαμβάνει ἐκαστοτε, μετὰ τὴν ἀντίστοιχον ἀριθμητικὴν ἀξίαν. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ γνωρίζῃ πότε θὰ συμπληρώσῃ τὴν μονάδα καὶ νὰ τὸ ἀναγγεῖλαι ἀμέσως πρὸς τὴν Διάπλαιαν, στέλλων λεπτομερῆ σημείωσιν τῶν βραβεῖων τοῦ.

8.—Ὁ τυχὼν Ἀθρόον βραβεῖον λαμβάνει τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: α') δημοσιεύεται ἢ εἰκὼν τοῦ) β') λαμβάνει ὡς δῶρον τρεῖς τόμους Διαπλάσεως τῆς πρώτης Περιόδου, ἐκ τῶν τιμημένων δραχμῆς κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

9.—Ὁ τυχὼν Α' βραβεῖου εἰς οἰονδήποτε Διαγωνισμῶν, πρὶν ἀκόμη οἱ ἀριθμοὶ τῶν κατωτέρων βραβεῖων, τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ καιρὸς, δώσωσι ἄριστον ἴσον μετὰ τὴν μονάδα, δὲν δικαιούται κατόπιν νὰ λάβῃ Ἀθρόον βραβεῖον. Ἐπίσης ὁ τυχὼν ἄπαξ Ἀθρόον, οὐδέποτε πλέον δικαιούται νὰ λάβῃ τοιοῦτον, ὁσαυτῶτε ἐν εἰς τὰ βραβεῖα, τὰ ὅποια θὰ λάβῃ κατόπιν εἰς Διαγωνισμοῦς.

Σημείωσις.—Εἰς τὸ Ἀθρόον δὲν λογαριάζεται μόνον τὸ Β' βραβεῖον Ξεσπαθώματος, διότι καὶ αὐτὸ ἰσοδυναμῆ πρὸς Α' βρα-

βεῖον, ἀφοῦ δημοσιεύεται ἢ εἰκὼν τοῦ λαμβάνοντος αὐτό.

10.—Τὸ βραβεῖον τῶν Εὐσήμων εἴνε ἐτήσιον καὶ ἀπονέμεται ὡς ἐξῆς: Διὰ πᾶσαν κλήρην ἀπάντησιν εἰς Διαγωνισμὸν, διὰ πᾶν κλήρην Παιδικὸν Πνεῦμα, Ξεσπαθώμα, κτλ. ἢ Διάπλαισις σημειῖται Εὐσημία ἀναλόγως τῆς ἀξίας ἐκάστου τῶν ἀνωτέρω. Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὸ φύλλον, δι' ἐνός Ε' ἢ περισσότερων ἐντός παρενθέσεως, σημειουμένων πρᾶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ λαμβάνοντος αὐτά.

α'.—Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἔχων τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν Εὐσήμων, λαμβάνει τὸ βραβεῖον τῶν Εὐσήμων, μετὰ τὰς ἐξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβάς: 1) δημοσιεύεται ἢ Εἰκὼν τοῦ) 2) λαμβάνει ὡς δῶρον ἕνα τόμον χρυσοῦστον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

β'.—Δύο δευτέρω βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὐσημία, μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Πρῶτον. Ἐκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον ἀπὸ ἕνα χρυσοῦστον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως) ἐκ τῶν τιμημένων ἀντὶ φραγκῶν 5 κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

γ'.—Τρία Τρίτα βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὐσημία μετὰ τοὺς λαβόντας δευτέρου. Ἐκαστος τούτων λαμβάνει ὡς δῶρον ἀπὸ ἕνα ἄριστον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἐκ τῶν τιμημένων ἀντὶ φρ. 3,50 κατ' ἐκλογὴν τοῦ.

δ'.—Ἐπανοὶ ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου βραβευθέντος. Καὶ Εὐφημοὶ Μνείαι εἰς τοὺς ἔχοντας ἀριθμὸν Εὐσήμων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦλάχιστον τῶν τοῦ τελευταίου ἐπαγεθέντος.

11.—Ἄρα τῇ λήξει ἐκάστης τριμηνίας, (28 Φεβρουαρίου, 31 Μαΐου, 31 Αὐγούστου) ὀφείλει ἕκαστος νὰ στείλῃ πρὸς τὴν Διάπλαιαν λεπτομερῆ σημείωσιν τῶν Εὐσήμων, τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριμηνίας. Ἄρα δὲ τῇ λήξει τοῦ ἔτους (30 Νοεμβρίου) γενικὴν σημείωσιν ὅλων τῶν Εὐσήμων τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἄλλως δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰποτελέσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀλληλογραφία.—Μικρὰ Ἀγγελία

1.—Κάθε συνδρομητῆς ἔχων ψευδώνυμον καὶ τ' ἀδέλφια τοῦ, ὅσα ἔχουν ἐπίσης ψευδώνυμον, δύναται νὰ γράφον ἐπιστολάς πρὸς τὴν Διάπλαιαν. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, διὰ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει, πρέπει νὰ εἴνε ὅσῳ τὸ δυνατόν σύντομοι καὶ καθαρογραμμένοι) ὅταν δὲ ἀπερίχρητοι εἴνε ἀπαντήσεως καὶ διὰ τὸ ἐπιτερεθῇ ὁ χῶρος, ἢ Διάπλαισις ἀπαντᾷ δημοσίᾳ εἰς ἰδιαίτερον στήλην, ἢ ὅποια ἐπιγράφεται Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως.

2.—Ἐκτός τῆς ἀλληλογραφίας μετὰ τῆς Διαπλάσεως, οἱ φίλοι τῆς συγκοινωνοῦν καὶ πρὸς ἀλλήλους διὰ τῶν Ἐρωτήσεων καὶ Πληροφοριῶν. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαίτερα στήλη, ἐπιγραφομένη Μικρὰ Ἀγγελία, ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ δημοσιεύσῃ πᾶσαν πληροφορίαν, ἢ ἐρωτήσιν, ἢ πρότασιν, ἢ ἀγγελίαν, —τῇ ἐγκρίσει πάντοτε τῆς Διαπλάσεως —προκαταβάλλων τὸ ἀντίτιμον κατὰ τὴν ἐξῆς διατιμῆσιν:

α'.—Ἡ λέξις μετὰ ἅπλᾳ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 5, μετὰ πηχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωτος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πληρόνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χορηγὸς σίγος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν μετὰ κεφαλαῖα ἢ πηχέα ἢ ἅπλᾳ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἕξ

λέξεις ἅπλᾳ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.

β'.—Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ δημοσιεύουν εἰς τὴν Διάπλαιαν Μικρὰν Ἀγγελίαν, τὸ ἄνω τιμολόγιον ὑπολογίζεται εἰς τὸ διπλοῦν, ἦτοι ἢ λέξις λεπτὰ 10.

3.—Διὰ τοῦ Γραφεῖου τῆς Διαπλάσεως γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς. Ἄλλ' ἢ Ἀλληλογραφία αὕτη ἐπιτρέπεται μόνον μετὰ ὀμοφύλων. Ἄγχιον ἀλληλογραφίαν μετὰ ἀγχιῶν, καὶ κοράσια μετὰ κοράσια. Αἱ σχετικαὶ πρότασεις δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Αἱ δὲ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύονται ὑπὸ γραμματοσήμου 30 λεπτῶν καὶ νὰ τίθενται εἰς ἀνοικτὸν φακέλλου, διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσκῃ πρῶτον ἢ Διάπλαισις καὶ, ἂν τὰς ἐγκρίνῃ, νὰ τὰς στέλλῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Κανονισμὸς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν

1.—Μικρὰ Μυστικὰ ὀνομάζονται τετράδια, τὰ ὅποια ἐξέδωκεν ἢ Διάπλαισις, ὅπως ἀνταλλάσσονται κυρίως μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς. Ἐκαστον τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν περιέχει 30 ἐρωτήσεις, καὶ ἀπέταντι αὐτῶν, τὸν ἀπαιτούμενον χῶρον διὰ τὰς ἀπαντήσεως.

2.—Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Ἐκαστον τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 15. Ἐπτὰ τετράδια φρ. 1. Δεκαπέντε τετράδια φρ. 2. Δέσημ ἐξ εἰκοσιπέντε τετράδιων, φρ. 3.

3.—Ἡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων διὰ τοῦ Γραφεῖου τῆς Διαπλάσεως, γίνεται ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

α'.—Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ διὰ τοῦ Γραφεῖου τῆς Διαπλάσεως, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγαὶ γίνονται ἀποκλειστικῶς μετὰ ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν θὰ γράφῃ πρὸς τὴν Διάπλαιαν μὲ ποῖον ἐπιθυμῆ ν' ἀνταλλάξῃ, ἢ δὲ Διάπλαισις θὰ δημοσιεύσῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς «Ἀλληλογραφίας», εἴν αἱ πρότασεις συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς καταχωρήσεως ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς πρότασεις λεπτὰ 25' διὰ τὰς ἐπιπλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ λέξις.

β'.—Ὁ ἄλλος, ὁ ὅποιος θὰ ἴδῃ τὴν πρότασιν, εἴνε ἐπιτερεθῶς νὰ τὴν δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἄν δεχθῇ, τότε, ἀντὶ πάσης ἄλλης εἰδοποιήσεως, πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἐν τετράδιον τοῦ πρὸς τὴν Διάπλαιαν, ἢ ὅποια τὸ στέλλει πρὸς τὸν προτείνοντα) καὶ ἐκεῖνος πάλιν, ἅμα λάθῃ τὸ τετράδιον, ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον ἐν ἰδιόν του διὰ ν' ἀποσταλῇ εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν δεχθέντα τὴν ἀνταλλαγὴν: Ὅτω λοιπὸν ὁ μὲν δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν στέλλει τετράδιον πρῶτος, ὁ δὲ προτείνων αὐτὴν, στέλλει δευτέρως.

γ'.—Ὁ τὸ δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείνων, εἴν ὅταν στείλουν τὸ τετράδιον τῶν, πρέπει πρῶτον νὰ γράφουν τὰς ἀπαντήσεως, νὰ τὸ ὑπογράψουν, πάντοτε μετὰ ψευδώνυμον τῶν ὑπὸ τὸ ὅποιον γίνονται τὰς ἀπαντήσεως, (ἢ καὶ μετὰ τὸ ὄνομα τῶν μαζὶ, ἂν θελοῦν νὰ φαγερωθοῦ

